

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 484 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κάτω η κυβέρνηση του πολέμου και της ακρίβειας

Η Πρωτομαγιά, οδηγός για νέους αγώνες

arts-wallpapers.com
Not for Sale

Φοιτητικές εκλογές
Ψηφίζουμε -
Στηρίζουμε ΣΣΠ

σελ. 6-7

Ουκρανία
Ο πόλεμος
κλιμακώνεται

σελ. 12

3ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ
Στόχος η
«προοδευτική»
διακυβέρνηση

σελ. 13

Γαλλία
Τι δείχνουν τα
αποτελέσματα των
εκλογών

σελ. 16

Δικαστική απόφαση για Χρυσή Αυγή: Κάθε άλλο παρά το τέλος του φασισμού

18/9/2013: Η δολοφονία Φύσσα γίνεται αφορμή για να ανοίξει η δικογραφία της Χρυσής Αυγής. Τα αστικά κόμματα, ανίκανα πλέον να αγνοήσουν την εγκληματική δράση της ναζιστικής οργάνωσης, καταδίκασαν το αποτρόπαιο έγκλημα. 9 χρόνια μετά, εκδόθηκε η απόφαση του δικαστηρίου, το οποίο έληξε στις 7/10/2020, με πάνω από 50.000 αντιφασίστες διαδηλωτές έξω απ' τα δικαστήρια. Οι 12.746 σελίδες της απόφασης επικεντρώνονται στην στρατιωτική δομή και πειθαρχία, στις ναζιστικές καταβολές, στο μοτίβο των επιθέσεων και στο προφίλ των θυμάτων της Χρυσής Αυγής.

Η δολοφονία του Παύλου ήταν ένα μόνο από τα εγκλήματα που διέπραξαν οι νεοναζί. Εκατοντάδες επιθέσεις εναντίον αριστερών, συνδικαλιστών, μεταναστών κουκουλώνονταν κάτω από το ψευδώνυμο των «αγανακτισμένων πατριωτών», με τις πλάτες των αστικών κομμάτων και της αστυνομίας. Το δυναμικό αντιφασιστικό κίνημα που ξεπήδησε, δεν άφησε περιθώρια στην κυβέρνηση του Σαμαρά: αναγκάστηκε να συμμαζέψει την ανεξέλεγκτη πλέον φασιστοσυμμορία. Ο ίδιος

έσπευσε να δηλώσει: «Συντρίβουμε τον εξτρεμισμό. Ήδη η ηγεσία της Χ.Α. είναι στην φυλακή. Τώρα πρέπει να συντρίβουμε και το άλλο άκρο, που μιλά για έξοδο από ΕΕ και ΝΑΤΟ». Για την πανάθλια μνημονιακή κυβέρνηση του τότε και του σήμερα, βασικός στόχος είναι η ήττα του εργατικού κινήματος και της αριστεράς.

Η οικονομική κρίση και η φτώχεια οδηγούν αναπόφευκτα σε πολιτική κρίση. Η αστική τάξη δεν μπορεί να ενσωματώσει τους εργαζόμενους και τους φτωχούς. Όταν οι τελευταίοι ξεγερθούν και επαναστατήσουν, η αστική τάξη στρέφεται στον φασισμό — το όπλο των τρομοκρατημένων καπιταλιστών.

Ο ρατσισμός, που εναποθέτει την φτώχεια και την ανεργία στον ίδιο μετανάστη που το αφεντικό πληρώνει με πενταροδεκάρες, μπορεί να συμπαρασύρει τα μικροαστικά ή λούμπεν στρώματα. Η επιβολή όμως του φασισμού και φασιστικού τύπου καθεστώτων, είτε μέσω εκλογών είτε μέσω πραξικοπημάτων, έχει μια βασική κατεύθυνση: να τσακίσει συνολικά τους εργαζόμενους, το εργατικό κίνημα και τις οργανώσεις του. Μόνο

έτσι μπορεί να διασφαλίσει η αστική τάξη τα συμφέροντα και τα κέρδη της. Κι έτσι έδρασε πολλάκις: μετά την ιταλική κόκκινη διετία (1920-22) με τον Μουσολίνι, μετά την αποτυχημένη γερμανική επανάσταση με τον Χίτλερ, μετά τον Μάη του '36 και των Ιουλιανών του '65 με τον Μεταξά και τον Παπαδόπουλο.

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής αποτελεί μια κραυγαλέα νίκη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα. Αυτό όμως δεν σημαίνει καθολική ήττα του φασισμού. Ο φασισμός υποβόσκει κάτω από τον ακραίο νεοφιλελευθερισμό της κυβέρνησης. Στην μισάνθρωπη ατομικιστική ιδεολογία, στην απαγόρευση των διαδηλώσεων και των απεργιών, στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση, στις φιλοπόλεμες πολιτικές, στις ρατσιστικές πολιτικές της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών, στο τσάκισμα κάθε εργασιακού, συνδικαλιστικού δημοκρατικού δικαιώματος και κυρίως στην καταδίκη των εργαζομένων και φτωχών σε ένα καθεστώς μόνιμης εξαθλίωσης. Φασίστες, με σβάστικα ή χωρίς, μέσα από τους οργανωμένους αγώνες μας μπορούμε να τους τσακίσουμε!

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγοντας απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

**Η Διαρκής Επανάσταση
στην Ιστορία και το Σήμερα**

Συγγραφείς: Νίκος Κτενάς - Δημήτρης Γκιώρκας

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2022

Σελίδες: 96

Τιμή: 2,5 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν την εκτεταμένη ανάλυση της **Διαρκούς Επανάστασης στην Ιστορία και το Σήμερα** των Ν. Κτενά και Δ. Γκιώρκας. Στην ανάλυση αυτή υπάρχουν όλες οι απόψεις των κλασικών του μαρξισμού και βέβαια του Τρότσκι που υπήρξε ο θεμελιωτής της θεωρίας της Διαρκούς Επανάστασης. Ωστόσο το ιδιαίτερο ενδιαφέρον αυτής της ανάλυσης είναι η εφαρμογή της Διαρκούς Επανάστασης στην Ελλάδα, ιστορικά και στο σήμερα [...].

Η τελική μορφή της Διαρκούς Επανάστασης διαμορφώνεται από τον Τρότσκι το 1928, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι την εποχή του ιμπεριαλισμού έχει καθολική εφαρμογή: όχι μόνο στη Ρωσία αλλά παγκόσμια, έχοντας επιβεβαιωθεί στην πράξη κι από την τραγική κατάληξη του επαναστατικού κύματος του 1917-23 στην Ευρώπη και της Κινέζικης Επανάστασης του 1925-27. Συγκεκριμένα:

Το πρώτο μέρος της θεωρίας ασχολείται με το πρόβλημα της μετάβασης από τον καπιτα-

λισμό στη σοσιαλιστική επανάσταση, που είναι στην ουσία η ιστορική καταγωγή της θεωρίας.

Το δεύτερο μέρος της Διαρκούς Επανάστασης αφορά τη μετάβαση από την σοσιαλιστική επανάσταση στο σοσιαλισμό. Η ίδια η σοσιαλιστική επανάσταση δεν την μετατρέπει άμεσα σε μια σοσιαλιστική κοινωνία αλλά είναι μια μακροχρόνια-διαρκής διαδικασία που μπορεί να πάρει και αρκετά χρόνια όσο πιο καθυστερημένη οικονομικά είναι μια χώρα.

Το τρίτο μέρος της Διαρκούς Επανάστασης αφορά το διεθνικό χαρακτήρα της. «Η κατάχτηση της εξουσίας από το προλεταριάτο δεν ολοκληρώνει την επανάσταση, αλλά μόνο την αρχίζει. Η σοσιαλιστική οικοδόμηση μπορεί να νοηθεί μόνο στη βάση της ταξικής πάλης, σε εθνική και διεθνή κλίμακα». Με αυτήν την πρόταση ο Τρότσκι απαντούσε και στην αντιδραστική-αντιμαρξιστική θεωρία που ανέπτυξε ο Στάλιν, του «σοσιαλισμού σε μια χώρα» και της «θεωρίας των σταδίων».

Από τον πρόλογο της έκδοσης

**Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

**Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καϊνά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνασσα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Από τα πρώτα μέτρα που ανακοίνωσε η κυβέρνηση Μητσοτάκη την επομένη της νίκης της στις εκλογές (Ιούλιος του 2019) ήταν, αφού αναφέρθηκε στην δραματική κατάσταση του ασφαλιστικού συστήματος, να αναλάβει την βελτίωσή του και ιδιαίτερα την λύση του αίσχους των εκκρεμών συντάξεων. Η καθυστέρηση στην απονομή της σύνταξης, όπως είπε ο ίδιος ο Μητσοτάκης γεμάτος συμπόνια «για τα περήφανα γηρατεία», υποβάλλει τους χιλιάδες ασφαλισμένους σε δοκιμασία γραφειοκρατικού βασανισμού, μεγάλη αναμονή, αγωνία και προσφυγή σε δανεισμό για να μπορέσουν να επιβιώσουν, τρομακτική ανέχεια κ.ά. Πέρα από το επικοινωνιακό ύφος, που τον συμβούλεψαν οι πλουσιοπάροχα αμειβόμενοι Αμερικανοί σύμβουλοί του, αυτή και ακόμη χειρότερη είναι η πραγματικότητα: Γιατί κανείς συνταξιούχος δεν μπορεί να αντέξει μια αναμονή ως να του αποδοθεί η σύνταξη ακόμη και 3 έτη, χωρίς να έχει στην άκρη μια ελάχιστη αποταμίευση ή χωρίς να έχει τη στήριξη της οικογένειάς του — προφανώς και τα δυο, μονάχα ένα μικρό ποσοστό τα έχει. Εξήγγειλε το τέλος αυτή της κατάστασης και υποσχέθηκε την άμεση λύση του.

Πρώτη αποτυχία

Η πρώτη υπόσχεση που έδωσε ήταν ότι οι νέοι που βγαίνουν στην σύνταξη θα λαμβάνουν αμέσως την σύνταξη τους, μέσα σε τρεις μήνες. Όσο για τις παλαιές συντάξεις που εκκρεμούσαν μήνες και χρόνια, υποσχέθηκε την τάχιστα εκκαθάρισή τους μέσα σε λίγους μήνες. Τίποτα βέβαια από τα δύο δεν έγινε, οι εκκρεμείς συντάξεις και ο χρόνος απονομής τους μεγάλωσαν περισσότερο σε μέγεθος και σε χρόνο, με θύμα πέρα από τους συνταξιούχους, και τον λαλίστατο αρμόδιο υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, Γ. Βρούτση.

Ανίκανοι και στις Συντάξεις

Δεύτερη αποτυχία

Κατόπιν ανέλαβε να λύσει το πρόβλημα ο ακραίος φιλελεύθερος Χατζηδάκης, που στα μάτια των νεοφιλελεύθερων αγριάνθρωπων «λάμπει σαν χρυσός», αφού στα προσόντα του υπάρχουν η ιδιωτικοποίηση/ξεπούλημα παλαιότερα (2009) της «Ολυμπιακής» και πριν ένα χρόνο της ΔΕΗ, και ο ίδιος είναι άεργος σε όλη του την ζωή! Υποσχέθηκε τα ίδια με τον προηγούμενο, αλλά απέτυχε, και άρχισε να ρίχνει την δική του ευθύνη, όπως κάνουν όλοι οι νεοφιλελεύθεροι που θεωρούν τους εαυτούς τους αλάνθαστους και την πολιτική τους τη μόνη σωστή, στους εργαζόμενους. Άρχισε συστηματικά να βρίζει τους εργαζόμενους του ΕΦΚΑ (Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης), χρησιμοποίησε κάθε είδους συκοφαντία εναντίον τους, χαρακτηρίζοντάς τους «τεμπέληδες», «βασανιστές των ασφαλισμένων» κ.λπ., για να ξεφουρνίσει αυτό που ουσιαστικά σκόπευε από την αρχή που ανέλαβε το υπουργείο: να προχωρήσει σε μια ιδιότυπη ιδιωτικοποίηση αυτού του τεράστιου οργανισμού, υποτίθεται για να απονεμηθούν οι συντάξεις τάχιστα στους δυστυχούντες συνταξιούχους! Βρήκε κάτι ημετέρους, λαμόγια δικηγόρους, λογιστές κ.ά., τους έδωσε παχυλούς μισθούς για να εξετάσουν τους φακέλους και να εκδώσουν συντάξεις. Απέτυχαν πλήρως και επέστρεψαν τους φακέλους στους εργαζόμενους του ΕΦΚΑ με τεράστια λάθη, προκειμένου να επανελεγχθούν και να διορθωθούν. Οι «τεμπέληδες» και «βασανιστές» — κατά τον υπουργό Εργασίας — εργαζόμενοι του ΕΦΚΑ κλήθηκαν — φορτώνοντάς τους με διπλή δουλειά και υποχρεώνοντάς τους να δουλεύουν και τις αργίες — να σώσουν

τον ασφαλιστικό οργανισμό από σωρεία λαθών που θα επιβάρυναν τα ταμεία με πάρα πολλά εκατομμύρια ευρώ. Ίσως κάποιος, μάλλον αφελής, να περίμενε από τον Κ. Χατζηδάκη να παραδεχτεί το σφάλμα του. Για τα ολέθρια λάθη του, για τις αυταπάτες και απάτες του, για τα λαμόγια και τα ιδιωτικά μάντζιμντ, για τις «μεταρρυθμίσεις» του που αύξησαν ακόμη περισσότερο τον αριθμό των εκκρεμών συντάξεων, προσχώρησε σε μια ακόμη «μεταρρύθμιση», σαν και αυτές που κάνουν όλοι οι νεοφιλελεύθεροι και οδηγούν την οικονομία σε κατάρρευση και την κοινωνία σε καταστροφή. Πέρασε τροπολογία από την Βουλή, όπου οι ασφαλισμένοι θα αυτοπροσδιορίζουν την σύνταξη τους, δηλαδή κατά δήλωσή τους θα απονέμουν τη σύνταξη τους! Βέβαια, δεν πρόκειται να γίνει τίποτα και πάλι — αν ήταν τόσο εύκολο θα μπορούσαν να το κάνουν και οι ιδιώτες/λαμόγια — και ο αριθμός των εκκρεμών συντάξεων θα μεγαλώσει περισσότερο. Ωστόσο, άλλο φαίνεται να έχει στο μυαλό του ο κουτοπόνηρος ούλτρα αντιδραστικός/εργατοκτόνος Χατζηδάκης και αυτό δεν είναι οι ασφαλισμένοι που βγαίνουν στη σύνταξη. Το πιθανό είναι ότι πρόκειται για μια κίνηση προεκλογική, αδιαφορώντας για τη καταστροφή των ασφαλιστικών ταμείων και των συνταξιούχων, εάν έστω και κατ' ελάχιστον εφαρμοστεί η τελευταία (;) «μεταρρύθμισή» του.

Ανίκανοι, απατεώνες, άχρηστοι

Για να δείξει ο άεργος Χατζηδάκης ότι έχει κάνει έργο στο υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων, παρουσιάζει ψευδή στοιχεία για τις εκκρεμείς συντάξεις: α) Κύριες, 73.000 β) Επικουρικές

124.000 γ) Εφάπαξ, 12.000. Το ΕΦΚΑ, η πλέον κατάλληλη υπηρεσία δίνει στις 31/1/2022 τα παρακάτω στοιχεία για τις εκκρεμείς συντάξεις: α) Κύριες, 152.345 (η δαπάνη κύριων συντάξεων υπολογίζεται 449.132.000 ευρώ β) Επικουρικές, 124.300 (η δαπάνη κύριων συντάξεων υπολογίζεται 223.000.000 ευρώ γ) Εφάπαξ 45.000 δ) Από παράλληλη ασφάλιση, 55.000. Επομένως, το σύνολο των εκκρεμών συντάξεων ανέρχεται σε 376.645.

Η διαφορά ανάμεσα στα στοιχεία που δίνει ο Χατζηδάκης και σε αυτά που ο δίνει ο ΕΦΚΑ είναι τεράστια και είναι βέβαιο ότι ο ασφαλιστικός οργανισμός δίνει τα πραγματικά στοιχεία και ο νεοφιλελεύθερος υπουργός λέει ψέματα όπως άλλωστε κάνουν πάντοτε όλοι οι υπουργοί της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Λένε ψέματα για να εξαπατήσουν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, για να μπορέσουν να παραμείνουν στην εξουσία όσο το δυνατόν περισσότερο, για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα των καπιταλιστών, των πλουσίων, των ημετέρων και τα δικά τους. Λένε ψέματα γιατί είναι ανίκανοι και άχρηστοι για οτιδήποτε. Απέτυχαν στην αντιμετώπιση των πυρκαγιών, απέτυχαν στην προστασία του περιβάλλοντος, απέτυχαν στην αντιμετώπιση της πανδημίας, απέτυχαν στην αντιμετώπιση της ανεργίας, στην ανάταση της οικονομίας και τώρα στην αντιμετώπιση της ακρίβειας που ροκανίζει τους μισθούς, τις συντάξεις και τα λαϊκά εισοδήματα. Δεν φτάνουν όλα αυτά, εμπλέκει όλο και περισσότερο την χώρα στην πολεμική σύγκρουση της Ουκρανίας ακολουθώντας πιστά τους ιμπεριαλιστές της Δύσης, αδιαφορώντας πλήρως τα εκφρασμένα φιλειρηνικά αισθήματα του ελληνικού λαού. Αυτή την πολεμοκάπηλη κυβέρνηση των άχρηστων, των πλουσίων και των κερδοσκόπων πρέπει να την διώξουμε όσων των δυνατόν γρηγορότερα. Αυτό είναι το συμφέρον μας, γι' αυτό πρέπει να παλέψουμε και να φέρουμε μια δική μας κυβέρνηση, μια κυβέρνηση των εργαζομένων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η συνολική επιφάνεια που καλύπτουν σε παγκόσμιο επίπεδο τα δάση, φτάνει τα 4,06 δισ. εκτάρια (1 εκτάριο αντιστοιχεί σε 10.000 τετρ. μέτρα ή 10 στρέμματα), ποσό που αντιπροσωπεύει το 31% του συνόλου της ηπειρωτικής γης. Πάνω από το 54% αυτών των εκτάσεων, βρίσκονται στη Ρωσία, τη Βραζιλία, τον Καναδά, τις ΗΠΑ και την Κίνα. Από το 1990 μέχρι σήμερα υπολογίζεται ότι έχουν χαθεί (είτε κήκαν, είτε ισοπεδώθηκαν εξαιτίας «επιχειρηματικών» δραστηριοτήτων) 178 εκατομμύρια εκτάρια δασών, που αντιστοιχεί στο μέγεθος της Λιβύης! Ωστόσο, όπως παρατηρεί ο Διεθνής Οργανισμός Τροφίμων και Γεωργίας (FAO) στην ετήσια έκθεση για το 2020 «Global Forest Resources assessment» (FRA), ο ρυθμός μείωσης των δασικών εκτάσεων βρίσκεται σε καθοδική πορεία -7,8 εκατ./έτος για την περίοδο 1990 - 2000, -5,2 εκατ./έτος μεταξύ 2000 - 2010 και -4,7 εκατ./έτος μεταξύ 2010 - 2020. Οι χώρες με τους υψηλότερους ρυθμούς «αποδασοποίησης» είναι οι: Ονδούρα, Νιγηρία, Φιλιππίνες, Γκάνα, Ινδονησία, Νεπάλ, Βόρεια Κορέα, Εκουαδόρ και Αϊτή.

Από το 2016 έως το 2020 η Ελλάδα παρέμενε στην 1η θέση μεταξύ των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το υψηλότερο δημόσιο χρέος σαν ποσοστό του ΑΕΠ της. Το 2020, το δημόσιο χρέος της χώρας ανήλθε στο 206% (ή 357 δισ. ευρώ) του ΑΕΠ (να σημειωθεί πως, πριν από μια δεκαετία, όταν η χώρα εισήλθε στα μνημόνια, το χρέος ανέρχονταν στο 115% του ΑΕΠ της), με την επόμενη χώρα να είναι η Ιταλία με 155%, την Πορτογαλία να ακολουθεί με 135% και την Ισπανία 4η στη σειρά με 120%. Πέρα από το δημόσιο χρέος, με «βόμβα» έτοιμη να εκραγεί μοιάζει και το ιδιωτικό χρέος της χώρας, το οποίο ανέρχεται στα 260 δισ. ευρώ. Στο ιδιωτικό χρέος συμπεριλαμβάνονται τα «κόκκινα» δάνεια, τα δάνεια που έχουν περάσει σε αρπακτικά χρηματοπιστωτικά funds αλλά και οι οφειλές των πολιτών και των επιχειρήσεων προς την εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία — μόνο τα χρέη προς την εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία ξεπερνούν το 180% του ΑΕΠ της χώρας. Ιδιαίτερο και αποκαλυπτικό ενδιαφέρον, παρουσιάζει ο «χάρτης» των οφειλετών: 1 στους 4 οφειλέτες της εφορίας χρωστά κάτω από 50 ευρώ, ενώ 1 στους 10 οφείλει κάτω από 1 ευρώ. Σύμφωνα με την έκθεση του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κράτους στη Βουλή, μόλις το 0,2% των οφειλετών (ή 8.517 φορολογούμενοι, από τους περίπου 4 εκατ. στο σύνολο) χρωστούν πάνω από 1 εκατ. ευρώ ο καθένας και συνολικά το 80% του συνολικού ληξιπρόθεσμου χρέους, δηλαδή τα 87,2 δισ. ευρώ.

Η κύρια αιτία θανάτου παγκοσμίως είναι οι καρδιαγγειακές νόσοι και αφορούν περίπου σε 18,5 εκατ. θανάτους ετησίως. Στην δεύτερη θέση, βρίσκονται οι καρκίνοι (4 εκατ./έτος), ενώ ακολουθούν ασθένειες του γαστρεντερικού (2,5 εκατ./έτος), διαβήτη (1,5 εκατ./έτος) κ.ά. Στην 15η θέση ωστόσο, βρίσκονται οι αυτοκτονίες (757 χιλ./έτος) και στην 17η οι ανθρωποκτονίες (415 χιλ./έτος). Μια ακόμα βασική αιτία θανάτου είναι οι ασθένειες που προκαλούνται από διατροφικές/θρεπτικές ανεπάρκειες (250 χιλ./έτος), καθώς και οι θάνατοι από κατάχρηση αλκοόλ (168 χιλ./έτος) και ναρκωτικών (128 χιλ./έτος). Αν μη τι άλλο, η μελέτη αυτή δείχνει πως αυτά ακριβώς που διαλύουν οι νεοφιλελεύθεροι αγριάνθρωποι, τα δημόσια συστήματα υγείας και κοινωνικής μέριμνας, είναι αυτά που κατεπιγόντως χρειάζονται οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για να αντιμετωπίσουν την βαρβαρότητα και τον θάνατο.

Βαθιές ρίζες διατηρεί το αντιπολεμικό – αντιΝΑΤΟϊκό αίσθημα

Την Τρίτη 29/3 πραγματοποιήθηκε αντιπολεμική συναυλία στα Προπύλαια, στο κέντρο της Αθήνας. Οι διοργανωτές της, καλλιτέχνες από όλο σχεδόν το πολιτικό φάσμα, ήθελαν απλά να εκφράσουν τις φιλειρηνικές τους διαθέσεις χωρίς να προωθούν κάποιο επαναστατικό σύνθημα. Στην ανακοίνωσή τους δεν ανέφεραν καν κάτι κατά του ΝΑΤΟ. Ωστόσο, ακόμη και αυτό το θολό κάλεσμα, εφόσον δεν τασσόταν ανοιχτά υπέρ του ΝΑΤΟ», δεν άρεσε στην κυβέρνηση. Έτσι, ανέλαβε καθήκοντα καλοθελητή-λασπολόγου του ΝΑΤΟ ο γιος του πρωθυπουργού Μητσοτάκης ο Τζούνιор, προσβάλλοντας από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης τους διοργανωτές της. Σε αυτήν την προσπάθεια συντάχθηκαν και τα ΜΜΕ με τους διάφορους Πορτοσάλτε και Πρετεντέρηδες να ρίχνουν κατάρες για το πόσο «κακιά, φιλορωσική και διχαστική» είναι αυτή η συναυλία! Για ποιο λόγο έγιναν όλα αυτά; Μα επειδή η συναυλία δεν είχε... πιστοποιητικό κοινωνικών φρονιμάτων, όπως εύστοχα επεσήμανε ένας εκ των διοργανωτών της, ο Χρ. Ζαχαράκης. Για να ενοχλεί κάποιον μια συναυλία ειρήνης, σημαίνει πως, αν μη τι άλλο, επιδιώκει τον πόλεμο.

Η συναυλία αντιμετώπιζοντας την λυσσασμένη επίθεση της κυβέρνησης και των «παπαγάλων» της, εκ των πραγμάτων πήρε διαστάσεις αντικυβερνητικής συγκέντρωσης, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά πως, ό,τι πολεμούν οι ελίτ, στηρίζεται ενεργά και μαζικά από τον ελληνικό λαό (όπως το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα του 2015 κ.ά.). Πράγματι, η συναυλία συγκέντρωσε δεκάδες χιλιάδες εργαζομένων και νεολαίας, ενώ δεν υπήρχε ούτε μια ουκρανική ή ελληνική σημαία, παρά μόνο σημαίες ειρήνης, παρότι δεκάδες μικροπωλητές σημαίων βρίσκονταν σε διάφορα μέρη της συγκέντρωσης. Την ίδια στιγμή, οι δύο προσπάθειες για συναυλία των «Πάμε Πόλεμο» (πρώην «Μένουμε Ευρώπη») δεν συγκέντρωσαν πάνω από μερικές δεκάδες! Η ΕΡΤ και άλλα κανάλια που επρόκειτο να τις καλύψουν, ακύρωσαν τις προβολές, αποδεικνύοντας το τεράστιο κυβερνητικό φιάσκο!

Από τη συναυλία, στην απεργία της 6/4 και την κινητοποίηση της 9/4

Η συνέχεια στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις δόθηκε με την ογκώδη απεργιακή διαδήλωση της 6/4. Ένα μέρος της στην Αθήνα κατέληξε στα γραφεία του ΟΣΕ, σε ένδειξη έμπρακτης ταξικής αλληλεγγύης στους εργαζόμενούς του, οι οποίοι έπραξαν το διεθνιστικό τους καθήκον: αρνήθηκαν να φορτώσουν όπλα που προορίζονταν για τη βάση της Αλεξανδρούπολης και από εκεί για Ουκρανία. Εδώ πρέπει να επισημάνουμε ότι μόνο ένα μικρό μέρος συνέχισε τη διαδήλωση και ειδικότερα οι δυνάμεις: ΑΡΑΣ/Αναμέτρηση (σε ένα πανό Φοιτητικών Συλλόγων), νΚΑ/Συνάντηση (σε άλλο πανό Συλλόγων), το ΜέΡΑ25 και φυσικά η ΟΚΔΕ. Προκύπτει ωστόσο ένα σοβαρό ερώτημα: γιατί τόσο οι «ταξικές δυνάμεις» του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, όσο και άλλοι «αντιιμπεριαλιστές» (ΚΚΕ (μ-λ) και Μ-Λ ΚΚΕ, ΑΡΙΣ κ.ά.) δεν συμμετείχαν;

Την Πέμπτη, 7/4 ο νεοφιλελεύθερος φασίστας Ζελένσκι θα μιλούσε μέσω τηλε-διαγέλλματος στην ελληνική βουλή. Η ΟΚΔΕ θεώρησε απαραίτητο να πραγματοποιηθεί μια αντιπολεμική διαδήλωση την ημέρα εκείνη. Ωστόσο, σχεδόν καμία άλλη δύναμη δεν συμφωνούσε, είτε επειδή τους «έπεφτε βαριά» άλλη μια κινητοποίηση αμέσως μετά την απεργία, είτε λόγω υποβάθμισης της πολιτικής σημασίας του γεγονότος. Μετά την ομιλία του Ζελένσκι και την ακόλουθη των Αζόφ, ξαφνικά, ξύπνησαν τα «δημοκρατικά και αντιφασιστικά» αισθήματα κάποιων δυνάμεων. Μόλις τότε αντιλήφθηκαν ότι υπάρχουν

φασίστες στην Ουκρανία. Εκ των υστέρων λοιπόν οργανώθηκε μια κινητοποίηση για το Σάββατο 9/4. Δυστυχώς η κινητοποίηση δεν συγκέντρωσε παρά μερικές εκατοντάδες αγωνιστών και αφού βγήκε στον δρόμο η αστυνομία την χτύπησε επανειλημμένα και βίαια, εφαρμόζοντας τον χουντονόμο του Χρυσόχοιδη. Όμως, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε κανονικά. Ακόμη χειρότερα κάποιες δυνάμεις δεν αντέδρασαν καν έμπρακτα αφού δεν πάτησαν καν το πόδι τους στην κινητοποίηση (ΝΑΡ, ΑΡΙΣ, Μ-Λ ΚΚΕ κ.ά... για ΚΚΕ – ΣΥΡΙΖΑ ούτε λόγος!).

Τέλος, ούτε ο χώρος του πολιτισμού έμεινε αμέτοχος από τη νέα ψυχροπολεμικού τύπου κατάσταση που διαμορφώνεται στη χώρα μας. Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών (ΚΟΑ) και η Συμφωνική της ΕΡΤ, μέσα από Γενικές Συνελεύσεις, αρνήθηκαν να παίξουν σε μια έκτακτη συναυλία που θα στηριζε μια κυβερνητική πρωτοβουλία για συγκέντρωση χρημάτων για οικοδόμηση Μαιευτηρίου στην Ουκρανία. Εκπρόσωπος αυτής της προσπάθειας ο νεοφιλελεύθερος Καβάκος, που είχε δηλώσει το 2019 πως είχε αυτοεξοριστεί στην Ελβετία επειδή... κυβερνούσε ο ΣΥΡΙΖΑ, ενώ το 2020 είχε στηριξει την κυβερνητική διαχείριση της πανδημίας. Παλιότερα είχε δηλώσει «πως ντρέπεται για τη χώρα του και για τους μουσικούς της»! Αυτός ο «καλλιτέχνης» μάλιστα εκβίασε την ΚΟΑ, πως δεν θα ξανασυνεργαστεί μαζί της αν δεν βγει δημόσια να παραδεχθεί το λάθος της, κοινώς αν δεν υπογράψει ένα πιστοποιητικό κοινωνικών φρονιμάτων! Φυσικά, σύσσωμα τα κυβερνητικά ΜΜΕ διαστρέβλωναν για άλλη μια φορά την πραγματικότητα «σταυρώνοντας» την ΚΟΑ και τη Συμφωνική της ΕΡΤ με βόθρο από ψέμματα και «αποκαλύπτοντας» πόσο «παρεξηγημένες» είναι οι προθέσεις του Καβάκου.

«Μοχλός» οι αντιπολεμικές συγκεντρώσεις για την αντιστροφή του ρεύματος αποπολιτικοποίησης και μουδιάσματος

Οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα έχουν ένα διαφορετικό και ιδιαίτερα ελπιδοφόρο στοιχείο σε σχέση με την υπόλοιπη Ευρώπη: εδώ εκφράζεται ξεκάθαρα το αντιΝΑΤΟϊκό στοιχείο και αναγνωρίζονται οι ευθύνες και τα εγκλήματα των ΗΠΑ στη σύγκρουση στην Ουκρανία. Το στοιχείο αυτό είναι εντυπωσιακό, ιδιαίτερα αν αναλογιστεί κανείς τη λυσσασμένη ιδεολογική επίθεση που πραγματοποιούν τα αστικά επιτελεία και τα ΜΜΕ σε εργαζόμενους και νεολαία, μια πραγματική πλύση εγκεφάλου. Συνδυάζεται μάλιστα από μια μαζική απόρριψη και απομάκρυνση των μαζών, όχι μόνο από το κυβερνών κόμμα της ΝΔ, μα και σε μεγάλο βαθμό και από τα υπόλοιπα αστικά κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.), τα οποία σύσσωμα – με μικροδιαφοροποιήσεις – στηρίζουν τον πόλεμο και τα δίνουν όλα στο ΝΑΤΟ! Τα στοιχεία αυτά αποτελούν μια ένδειξη των δυνατοτήτων για μεγαλειώδεις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις και μια βάση για την ανασυγκρότηση - ανασύνθεση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος σε μια επαναστατική κατεύθυνση. Η ΟΚΔΕ δίνει καθημερινά όλες της τις δυνάμεις προς αυτήν την κατεύθυνση.

■ Σωτήρης Κ.

Επίκαιρα...

Χυδαία επίθεση ιερέα κατά άνεργης

Στις 19 Απρίλη, άνεργη με σοβαρά οικονομικά προβλήματα εκδιώχθηκε από το συσσίτιο του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου στην Καλλιθέα. Όταν είχε προσκομίσει τα απαραίτητα χαρτιά για την λήψη βοήθειας, διαπιστώθηκε ότι πρόκειται για τρανς άτομο. Ο ιερέας της εκκλησίας τότε της επιτέθηκε με χυδαία ρατσιστικούς χαρακτηρισμούς, αποκαλώντας την «άντρα με στήθος». Πρόσταξε να βγάλει το στήθος της και να ξανάρθει, την αποκάλεσε άνθρωπο του διαβόλου, υποστήριξε ότι ο ναός δεν βοηθάει ανώμαλους, την προέτρεψε να εκδοθεί για να βγάλει λεφτά, ενώ ισχυρίστηκε ότι αυτή είναι η «γραμμή» της Ιεράς Συνόδου. Οι γυναίκες που εργαζόνταν στη διανομή της έδωσαν κρυφά φαγητό, εκφράζοντας τους φόβους τους «μην τυχόν και τις πάρει είδηση ο παπάς, γιατί θα τις σκοτώσει». Μάλιστα, ένας άνδρας ο οποίος βρισκόταν στην αναμονή, έσπυσε να την υποστηρίξει, με αποτέλεσμα ο παπάς να στρέψει το μένος του και προς τα εκεί.

Παράνομη και εκδικητική απόλυση εργαζόμενης λόγω απεργίας

Στις 16 Απρίλη, εργαζόμενη δικηγόρος απολύθηκε εκδικητικά, λόγω της συμμετοχής της στην απεργία της 6ης Απρίλη. Η εργαζόμενη είχε δεχθεί απειλές για την πρόθεσή της αυτή από πριν και στις 16 Απρίλη της ανακοινώθηκε ότι η επόμενη θα είναι η τελευταία ημέρα που πάει στο γραφείο. Ο υπεύθυνος της «DTS Law» υποστήριξε πως αν και η νεαρή δικηγόρος ανήκει σε πολιτικό χώρο της αριστεράς, ο ίδιος δεν έχει πρόβλημα, εκτός του ότι αυτό το γεγονός παρακωλύει το δικηγορικό έργο της εργαζόμενης. «Γιατί θα απεργήσεις; Έχεις κάποιο πρόβλημα με εμένα που είμαι ο εργοδότης σου; Το θεωρώ αγένεια προς εμένα. Πήγαινε αλλά άλλη φορά αν το ξανακάνεις, φεύγεις από το γραφείο», της είπε. Ο ίδιος υπογράμμισε πως για εκείνη την ημέρα της είχε κλείσει εισιτήρια και είχε καλύψει τα έξοδά της για δουλειά στην Κρήτη. «Μου είπε ότι θα κατέβει στην απεργία γιατί είναι θέμα ιδεολογίας. Της είπα να το σκεφτεί μέχρι το Σάββατο 2 Απριλίου, όπου ήρθε και μου είπε ότι τελικά θα απεργήσει» προσθέτει και τονίζει: «Για εκείνη είναι θέμα ιδεολογίας. Για εμένα είναι θέμα τάξεως, να με ακούνε. Έχω 40 χρόνια εμπειρία και κανονικά θα έπρεπε να με πληρώνουν».

Άθλιες συνθήκες και ακραία εκμετάλλευση των αφρικανών μεταναστών

Ανοιχτή επιστολή έστειλε η Αφρικανική Κοινότητα Προσφύγων Ιωαννίνων και Φιλιππιάδας, κατά τα τέλη Μαρτίου, προς πλήθος υπουργών, δημάρχων, δημοτικών συμβούλων και προέδρων κομμάτων, μέσω της οποίας γνωστοποίησαν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν καθημερινά.

Για αυτούς, η ιατρική φροντίδα είναι ελλιπής και η παρεχόμενη θεραπεία μηδαμινή. Τα ραντεβού με τους γιατρούς προγραμματίζονται αραιά και καθυστερημένα, παρότι συχνά οι ασθενείς χρειάζονται άμεση περίθαλψη. Τραγική είναι και η έλλειψη μεταφραστών στα νοσοκομεία. Φαγητό δίνεται μόνο στους αιτούντες άσυλο, όπως και εξευτελιστικά λίγα χρήματα (75-210 ευρώ/μήνα). Όσοι έχουν πάρει δύο απορριπτικές αποφάσεις ή τους έχει δοθεί άσυλο ζουν σε συνθήκες πείνας. Δεν έχουν πρόσβαση σε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, σε στέγαση και σίτιση, ενώ τα παιδιά τους στερούνται το δικαίωμα πρόσβασης στην εκπαίδευση, αφού δεν μπορούν να πάρουν βεβαίωση για self-test. Οι δε ενήλικες με δύο απορριπτικές αποφάσεις δεν μπορούν να εμβολιαστούν ούτε να πάρουν βεβαίωση για rapid-test. Όμως, και οι αιτούντες άσυλο ζουν σε συνθήκες πείνας καθώς το φαγητό συνήθως είναι ιδιαίτερα κακής ποιότητας και η διατροφή τους είναι εντελώς διαφορετική από την δική μας. Τέλος, οι περισσότεροι εργαζονται στα χωράφια, ολόκληρες ημέρες, για 12 και 15 ευρώ μεροκάματο, πρακτικά σαν δούλοι.

Η ακρίβεια εξελίσσεται σε επίθεση στα μέσα επιβίωσης των εργαζομένων

Το καρκίνωμα της ακρίβειας δεν έχει τελειωμό για τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Ο πληθωρισμός, εκτοξεύθηκε εκ νέου τον μήνα Μάρτιο στο 8% από 7,2% στην Ελλάδα, και οι προβλέψεις μιλάνε για πληθωρισμό σε διψήφια μεγέθη μέχρι το φθινόπωρο. Αυτές οι συνθήκες, όσο και αν αποτελούν πανευρωπαϊκό (και ως ένα βαθμό) παγκόσμιο φαινόμενο, δεν είναι φυσικό φαινόμενο, ούτε απλά συνέπεια του πολέμου της Ουκρανίας, αλλά μια συνειδητή ταξική επιλογή της ελληνικής αστικής ελίτ που κρατάει τα πρωτεία της αισχροκέρδειας στο κλαμπ των νεοφιλελεύθερων της ΕΕ.

Πιο συγκεκριμένα, τα καύσιμα αυτή την άνοιξη έχουν πάρει την ανηφόρα καθώς ο δείκτης τιμών ξεπερνάει τα δύο ευρώ σε όλη τη χώρα με αυξήσεις της τάξης του 60% από τον χειμώνα. Οι απαντήσεις των Μητσοτακικών σε αυτό το θέμα είναι εξοργιστικές. Κάθε φορά που τίθεται το ζήτημα για την τιμή της βενζίνης και τη μείωση του ΦΠΑ στα καύσιμα, δίνουν αδιανόητες υποκριτικές απαντήσεις για να κρύψουν τις μνημονιακές δεσμεύσεις τους. Ότι τάχα μω η μείωση της βενζίνης ωφελεί τους πλούσιους και ότι είναι καλύτερη λύση οι πενιχρές επιδοτήσεις που δίνουν. Όσο γι' αυτές, πρόκειται για 13 ευρώ το μήνα, με τα οποία μετά βίας φεύγει το αμάξι από το βενζινάδικο. Όσο για τη λύση των ΜΜΜ, είναι θράσος να ακούς από αυτούς που έχουν κάνει ό,τι μπορούν για να εγκαταλειφθούν πλήρως, να υπολειπώνονται και να ιδιωτικοποιηθούν, ειδικά μέσα στη πανδημία, να λένε ότι τα ΜΜΜ λύνουν τα προ-

βλήματα για τους φτωχούς εργαζόμενους — αγνοώντας τον μισό πληθυσμό της Ελλάδας βέβαια, που δεν έχει καν πρόσβαση σε μέσα σταθερής τροχιάς.

Η αύξηση των τιμών στα τρόφιμα έχει επίσης οδηγήσει σε πρωτοφανή περιορισμό της κατανάλωσης σε είδη super market. Έλλειψη χρημάτων υπολογίζεται ότι σε σχεδόν το 70% του πληθυσμού επιλέγει να κάνει «οικονομία», όπως λένε την πείνα και την υποβάθμιση τα κανάλια, περιορίζοντας τις αγορές του σε βασικά είδη διατροφής. Το ψωμί έχει φτάσει στα 70 λεπτά από 60 (αύξηση 16%), το γάλα στο 1,62 από 1,48 (αύξηση 9,5%), ο καφές στην συσκευασία των 100 γρ. από 0,8 στα 0,96 (αύξηση 20%). Πρακτικά, μια επίθεση στα μέσα επιβίωσης των εργαζομένων διεξάγεται, με τη κυβέρνηση να εξαγγέλλει την αύξηση του κατώτατου μισθού στα 713 μεκτά. Αύξηση, 50 ευρώ μηνιαίως, δηλαδή λιγότερο από 1,7 ευρώ τη μέρα. Με τις νέες τιμές στους φούρνους, η αύξηση δεν φτάνει ούτε για μια τυρόπιτα ημερησίως.

Το πραγματικό όργιο αισχροκέρδειας γίνεται στην ενέργεια και από εκεί επεκτείνεται σε όλους τους κλάδους. Οι συνεχείς αυξήσεις στις τιμές των λογαριασμών σε ΔΕΗ και λοιπούς παρόχους, έχουν «αναβιώσει» δια της βίας και του εξαναγκασμού το κίνημα «Δεν πληρώνω» (αφού δεν έχω). Με τις αυξήσεις ανά περίπτωση να ξεπερνούν ακόμα και το 100% πολλές φορές, με χαρακτηριστικότερες τις αυξήσεις στο φυσικό αέριο, η μη πληρωμή λογαριασμών γίνεται μια πράξη επιβίωσης και οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι της κυβέρνησης

ξαναθυμούνται τους «μπαταχστήδες», την ρευματοκλοπή, για να δικαιολογήσουν τις αδιανόητες αυξήσεις των τιμών. Και φυσικά, είμαστε ακόμα στην αρχή. Η κυβέρνηση θυμήθηκε μήνες μετά και αφού έγινε πλιάτσικο με τους λογαριασμούς ρεύματος, τον λιγνίτη και τις λιγνιτικές μονάδες που άρον-άρον έκλεισε με μια νεοφιλελεύθερη απολιγνιτοποίηση αλλά Θάτσερ. Βλέποντας τα χειρότερα που έρχονται, εξήγγειλε την επιστροφή τους. Μάταια όμως αφού αυξάνοντας τη συμμετοχή της χώρας στον πόλεμο και τις κυρώσεις, η ακρίβεια στο ρωσικό φυσικό αέριο γίνεται μόνιμη. Ταυτόχρονα, το πάρτι στα χρηματιστήρια ενέργειας συνεχίζεται, οι τιμές του ρεύματος στην Ελλάδα σπάνε το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, η κυβέρνηση καμαρώνει για την τιμή του ρεύματος στη λιανική ως επιτυχία της που η Ελλάδα βρίσκεται μόνο στη 15η θέση και τα golden boys της ΔΕΗ ζουν στη χλιδή, με τον πρόεδρό της, Στάσιση (με τους ψεύτικους τίτλους σπουδών) να πληρώνεται 360.000 ευρώ ετησίως.

Έχοντας μπει σε ένα δημοσιονομικό κρεβάτι του Προκρούστη κυριολεκτικά, η κυβέρνηση στέλνει το σύνολο της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων στην πείνα και την ανέχεια, προκειμένου να κρατήσει μια δημοσιονομική πειθαρχία, να προστατεύσει και να ενισχύσει κάθε μαυραγοριτή ιδιώτη πάνω στον οποίο στηρίζονται και πολιτικά οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, και ταυτόχρονα κρατά την πιο πολεμοκάπηλη στάση, αφήνοντας εκτεθειμένο σε πληθωριστικές πιέσεις το σύνολο της οικονομίας

και της κοινωνίας, μόνο και μόνο για την εξώφθαλμη εξυπηρέτηση των συμφερόντων της ντόπιας αρπακτικής ελίτ και των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ. Η ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη και όποιου εφαρμόζει τέτοιες πολιτικές είναι μονόδρομος επιβίωσης για τους εργαζόμενους απέναντι στην ακρίβεια. Μόνο έτσι θα καταργηθεί ο ΦΠΑ στα βασικά αγαθά και τα καύσιμα, θα εθνικοποιηθεί ο τομέας της ενέργειας και οι στρατηγικοί τομείς της οικονομίας, για να εξαλειφθεί ο μαυραγοριτισμός και να επιστραφούν τα κλεμμένα κέρδη από αυτόν. Είναι αναγκαίος ο τερματισμός της συμμετοχής στον πόλεμο με όπλα και βάσεις και της συμμετοχής στις οικονομικές κυρώσεις, η ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών και της αποπληρωμής του χρέους, για να ανασυγκροτηθεί ο γεωργικός τομέας, η βιομηχανία και η μεταποίηση για να μπει φρένο στην ακρίβεια και την κερδοσκοπία.

Έφυγε από τη ζωή ο σύντροφος Στρατής Κουκουβιτάκης Στρατής Κουκουβιτάκης 1948-2022

Στις 18/3/2022 έφυγε από κοντά μας, σε ηλικία 74 ετών, ο σύντροφος και αγαπητός σε όλους, Στρατής Κουκουβιτάκης, που αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή για τον επαναστατικό μαρξισμό και την υπόθεση του Σοσιαλισμού. Ο σ. Στρατής, ήταν ένας αγωνιστής του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος, της ΟΚΔΕ και της 4ης Διεθνούς. Γεννήθηκε στην Αράδαινα Σφακίων από όπου όμως αναγκάστηκε να φύγει πολύ μικρός-λόγω μια κρητικής βεντέτας-και μετά από λίγα χρόνια μετανάστευσε στην Αθήνα. Προκειμένου να ζήσει δούλεψε στην υφαντουργία, σε εργοστάσια της Ν. Ιωνίας-εκείνη την εποχή αρχές της δεκαετίας του 1960 υπήρχαν πάρα πολλά σ' αυτή την εργατική συνοικία.

Έτσι από πολύ μικρός γνώρισε την εκμετάλλευση και την καταπίεση που υφίσταντο οι εργάτες στις φάμπρικες και ιδιαίτερα αυτοί που εργάζονταν στην υφαντουργία-το πιο σημαντικό κλάδο της ελληνικής βιομηχανίας. Ανήσυχος πνεύμα όπως ήταν, ήρθε αμέσως σε επαφή με τις ιδέες του εργατικού κινήματος, με το συνδικαλισμό και ξεκίνησε να συμμετέχει στους αγώνες για κοινωνικά, συνδικαλιστικά και πολιτικά δικαιώματα στα δύσκολα εκείνα χρόνια του μετεμφυλιακού κράτους και του καραμανλικού καθε-

στώτος. Την ίδια περίπου περίοδο θα έρθει σε επαφή με τις ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού/τροτσκιισμού [ανήκε στην οργάνωση Σπάρτακος (διάσπαση του ΚΔΚΕ) και ήταν μαζί με τον Περικλή Βενέτη (πέθανε πριν μερικά χρόνια) τα νεαρότερα μέλη του], θα πάρει ενεργό μέρος στα «Ιουλιανά» και σ' όλους τους αγώνες εκείνης της περιόδου μέχρι την δικτατορία της 21ης Απριλίου 1967. Στην Εξέγερση του Πολυτεχνείου θα λάβει ενεργό μέρος στις συγκρούσεις στους δρόμους ενάντια στην ένοπλη αστυνομία και τα τανκς, μαζί με χιλιάδες άλλους εργάτες για την ανατροπή της δικτατορίας. Όπως έγραψε μια εφημερίδα των Χανίων, «...ανήκε στην πραγματική "γενιά του Πολυτεχνείου" αυτούς που δεν εξαργύρωσαν τους αγώνες με θέσεις και οφίτσια, αλλά έμειναν πιστοί στις ιδέες τους για μια καλύτερη κοινωνία».

Μετά την Μεταπολίτευση θα εναχθεί στην ΟΚΔΕ και θα συμμετάσχει σ' όλους τους αγώνες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, κοινωνικούς και πολιτικούς. Μετά την επιστροφή του στα Χανιά θα συνεχίσει τη δράση του θα συμμετέχει σε όλους τους τοπικούς αγώνες και τις κινήσεις της άκρας αριστεράς. Το στέκι του, ένα μικρό καφέ-ψησταριά στη λεωφόρο Σούδας στο ύψος της «Χρυσοπηγής», ήταν, όπως δή-

λωσε στα Χανιώτικα Νέα ο φίλος του Νίκος Γιαννικάκης, «...πραγματικά ένα καταφύγιο για κάθε άνθρωπο που είχε ανάγκη. Ο ίδιος ήταν πολύ δοτικός άνθρωπος και πρόσφερε ό,τι είχε και δεν είχε σε κάθε άνθρωπο που το είχε ανάγκη και χωρίς να το διαφημίζει και να το ανακοινώνει. Όποιος ήθελε δανεικά, όποιος είχε ανάγκη πήγαινε στον Στρατή». Και οι σύντροφοί του της ΟΚΔΕ, όταν κατεβαίναμε στα Χανιά, πάντοτε μας περιποιούνταν στο κατάστημά του και αργότερα όταν βγήκε στην σύνταξη στο φιλόξενο σπίτι του, όπου η γυναίκα του, η αγαπητή και φίλη Αθανασία, μας φρόντιζε και μας έκανε να νιώθουμε σαν στο σπίτι μας. Τέτοια φροντίδα θα γνωρίσουμε πολλές φορές τα τελευταία 7,5 χρόνια, λόγω μια δικαστικής περιπέτειας που είχαν δυο μέλη της ΟΚΔΕ (Β. Κιτσώνης και Γ. Φουφουδάκης) για αφισκόλληση για τις ευρωεκλογές του 2014.

Παρά το γεγονός ότι η υγεία του τα τελευταία χρόνια ήταν αρκετά επιβαρημένη, πάντα ενδιαφερόταν για την πορεία του εργατικού κινήματος, της ΟΚΔΕ, της 4ης Διεθνούς αλλά και των άλλων οργανώσεων της άκρας αριστεράς και σ' όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις που συμμετείχε η οργάνωσή μας ήταν υποψήφιος στο Νομό Χανίων

Κάθε γενιά αγωνιστών αφήνει πίσω της

μια κληρονομιά, ο Στρατής κληροδοτεί μια κληρονομιά αγώνων και καλοσύνης. Ήταν ένα σεμνό και ευγενικό αγωνιστή, πάντοτε με την πλευρά των αδικημένων και των «από κάτω», έτοιμος να προσφέρει σε όποιον είχε ανάγκη. Ήταν ένας γενναίος άνθρωπος, με λεπτό χιούμορ... ανθρώπινος που πάντα έβρισκε τρόπο να ξεγελάει την αγαπημένη Αθανασία του και να πίνει καμιά «τσικ», όπως έλεγε την τσικουδιά, παραπάνω.

Σύντροφε Στρατή, πριν σε αποχαιρετήσουμε στο μεγάλο σου ταξίδι, δυστυχώς, χωρίς επιστροφή, αυτό που μπορούμε να σε διαβεβαιώσουμε είναι ότι οι αγώνες και η ανθρωπιά που άφησες, είναι μια σημαντική παρακαταθήκη για το κίνημα, για όλους μας, για τα Χανιά. Όσοι σε γνωρίσαμε από κοντά θα σε θυμόμαστε και θα σε τιμούμε για πάντα. Λυπόμαστε γιατί πληροφορηθήκαμε αργά το θάνατό σου και δεν μπορέσαμε να είμαστε δίπλα σου, στο μεγάλο ταξίδι σου.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά της συλλυπητήρια στην αγαπημένη σύντρόφου του και αγαπητή μας φίλη Αθανασία, στα παιδιά του (Χρυσάνθη και Ανδρέα), στον αδελφό του σ. Πύργο, στους συγγενείς του, στους συντρόφους του, στους φίλους του και στην μεγάλη οικογένειά του τους εκμεταλλευόμενους, τους καταπιεσμένους και όλους τους αδικημένους.

Καλό σου ταξίδι σύντροφε Στρατή ΟΚΔΕ, 11/04/2022

18 Μάη – Φοιτητικές εκλογές: Ψηφίζουμε – Στηρίζουμε ΣΣΠ!

Με την νέα όξυνση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης, ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται για 2η φορά μέσα σε μία δεκαετία σε καθεστώς ακήρυχτης χρεοκοπίας. Τα αστικά επιτελεία παρακολουθούν σαστισμένα την συνεχή υποβάθμιση της οικονομίας, τα ποσοστά πληθωρισμού κ.ά., χωρίς να μπορούν ουσιαστικά να τα αντιμετωπίσουν. Τα μνημόνια διάρκειας, η διάλυση του παραγωγικού ιστού, η εκτόξευση όλων των χρεών (δημόσιων, ιδιωτικών), η απαρέγκλιτη στροφή της ελίτ στον παρασιτισμό και την κερδοσκοπία («βαριά βιομηχανία» τουρισμού, ακίνητα κ.ά.), βυθίζουν την οικονομία όλο και πιο βαθιά, στερώντας κάθε προοπτική ανάκαμψης.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, παρά τις συνεχείς παταγώδεις αποτυχίες (εξαιτίας της ακραίας ταξικής πολιτικής της) στην αντιμετώπιση της πανδημίας, της οικονομικής κρίσης και των έντονων καιρικών φαινομένων, λόγω του «επιτελικού μπάχαλου» που η ίδια προκάλεσε, συνεχίζει την επίθεση σε κάθε δημοκρατικό δικαίωμα και κοινωνική κατάκτηση. Το ταξικό της μίσος ενάντια στους εργαζόμενους, τους φτωχούς και την νεολαία δεν έχει τελειωμό. Χτυπάει λυσσασμένα το δικαίωμα στην απεργία, τη διαδήλωση, τον εργατικό συνδικαλισμό. Εν μέσω πανδημίας και δεκάδων χιλιάδων νεκρών, αντί να ενισχύσει το ΕΣΥ, προτίμησε επιδεικτικά να επιδοθεί σε ένα αχαλίνωτο φαγοπότι κρατικού χρήματος μαζί με κάθε «ημέτερο».

Η επίθεση συμπληρώνεται με τον πόλεμο στην Ουκρανία, όπου η κυβέρνηση μας εμπλέκει άμεσα. Επιλέγοντας να είναι ο πιο πρόθυμος σύμμαχος των ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ, έχει γεμίσει τη χώρα με βάσεις, όπως

και οι προκάτοχοί της (ΣΥΡΙΖΑ). Στέλνει όπλα στον Ζελένσκι, ξεπλένει στη Βουλή τους νεοναζί του Τάγματος Αζόφ, Πρωτοστατεί στην επιβολή αντιρωσικών κυρώσεων, ουσιαστικά στον οικονομικό πόλεμο στις πλάτες των λαών. Η πολεμοκάπηλη στάση της φέρνει τεράστιους κινδύνους για τον ελληνικό λαό, μαζί με το οικονομικό βάρος των εξοπλισμών.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, εργαζόμενοι και νεολαία δοκιμάζονται από τη λαίλαπα της ακρίβειας. Οι ανατιμήσεις σε ενέργεια, βασικά καταναλωτικά αγαθά, λογαριασμούς και νοίκια, συνιστούν ραγδαία μείωση των μισθών και του βιοτικού επιπέδου.

Στο μέτωπο της εκπαίδευσης, η Κεραμέως προχωρά ολοταχώς στην ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση. Για να μπουν τα θεμέλια του «πανεπιστημίου 2030», διαλύει ήδη από τώρα την μέριμνα/εστίες βάζοντας ΣΔΙΤ, καταργεί τα συγγράμματα, συγχωνεύει/κλείνει σχολές και τμήματα μέσα σε μία νύχτα, δημιουργεί προγράμματα σπουδών με δίδακτρα. Φέρνει νέο νόμο και εισοδο της ΟΠΠΠ στα ΑΕΙ, χωρίς καθυστερήσεις μέσα στο καλοκαίρι, όπως υπογράμμισε ο Θεοδωρικάκος. Ταυτόχρονα, οργανώνει κυνήγι μαγισμών ενάντια σε κάθε στέκι ή πολιτικό χώρο στα ΑΕΙ, για να ξεκαθαρίσει πως στο «νέο πανεπιστήμιο» δεν χωράνε εστίες αγώνα-αντίστασης. Θέλει να ξεμπερδέψει με τον φοιτητικό συνδικαλισμό.

Η απάντηση του φοιτητικού κινήματος παραμένει αναντίστοιχη. Δεν μπόρεσε να δώσει συνέχεια στις περσινές σημαντικές κινητοποιήσεις. Οι σύλλογοι παραμένουν ουσιαστικά ανενεργοί, η συνείδηση των φοιτητών έχει δεχθεί πολλά απανωτά πλήγματα – αλλά το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η βαθιά κρίση των πολιτικών δυνά-

μεων του φοιτητικού κινήματος.

Οι φοιτητές, που βιώνουν την απειλή του πολέμου και τα δυσβάσταχτα βάρη της ακρίβειας, έχουν αρχίσει σιγά σιγά να προβληματίζονται για το πως θα αντιμετωπίσουμε αυτές τις επιθέσεις. Σε μια τέτοια συγκυρία, όμως, η κρίση και αναποτελεσματικότητα των οργανωμένων δυνάμεων έχει φτάσει στο απροχώρητο. ΠΚΣ και ΕΑΑΚ αδιαφορούν για τα κρίσιμα ζητήματα της περιόδου, έχοντας μία παντελή έλλειψη σχεδίου αγώνων και μπαίνουν εμπόδιο σε κάθε σχέδιο πάλης (προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση – ανασύνθεση των συλλόγων). Μπλοκάρουν συνειδητά τις δομές αυτοοργάνωσης, σαμποτάρουν ή οδηγούν σε αδιέξοδο συνελεύσεις, αδρανοποιώντας ακόμη περισσότερο τους συλλόγους. Κινούνται όλο και περισσότερο μέσω αποφάσεων ΔΣ, για την εξυπηρέτηση καθαρά «μικροπολιτικών» σχεδιασμών και συμφερόντων. Έχουν την κύρια ευθύνη για τον αποπροσανατολισμό του φοιτητικού κινήματος, ασχολούνται με «ζητήματα σχολής» και αδυνατούν να τα συνδέσουν με τη γενικότερη επίθεση. Το κάλεσμά τους για να ψηφιστούν από τους φοιτητές γίνεται σε μια γενικόλογη ή συνθηματολογική βάση (π.χ. το «Μόνοι τους – Όλοι μας» της ΠΚΣ), σε μια «αντιδεξιά» λογική, που γίνεται όλο και πιο απολιτική.

Ένα κίνημα που αντιμετωπίζει τις λυσσαλέες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις της ΝΔ και την τεράστια κρίση του συστήματος, που θέλει να υπερασπιστεί τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, δεν μπορεί να νικήσει με αυτές τις «ηγεσίες». Η ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, μία αλλαγή των συσχετισμών υπέρ μίας νέας αγωνιστικής πρωτοπορίας, προβάλλει ως αναγκαιότητα για να μπλοκάρουμε το «Πανεπιστήμιο 2030». Δεν χωράνε αυταπάτες και λογικές

ανάθεσης, οι φοιτητές πρέπει να πάρουμε τον αγώνα στα χέρια μας.

- Να πετάξουμε στα σκουπίδια τις καθεστωτικές ΔΑΠ και ΠΑΣΠ, που υπάρχουν μέσα στα ΑΕΙ για να διασφαλίζουν την ανεμπόδιστη εφαρμογή όλων των αντι-εκπαιδευτικών επιθέσεων. Τάσσονται υπέρ της πανεπιστημιακής αστυνομίας, της μείωσης εισακτέων, των κλεισιμάτων σχολών, της επιβολής διδασκτρών. Ή κάνουν ανέξοδη «αντιπολίτευση», όπως το Μπλόκο (ΣΥΡΙΖΑ), μέχρι τα κόμματά τους να γίνουν ξανά κυβέρνηση.

- Γυρνάμε την πλάτη στην γραφειοκρατική, αδιέξοδη λογική της ΠΚΣ/ΚΝΕ, που έχει τεράστια ευθύνη για την αδρανοποίηση των συλλόγων. Έχει αρνηθεί να βάλει στην προμετωπίδα τη σύγκρουση για την ανατροπή των αντι-εκπαιδευτικών νόμων. Είναι ενάντια στις Γενικές Συνελεύσεις. Όπου πλειοψηφεί, μετατρέπει τους συλλόγους σε «σφραγίδες». Αποπροσανατολίζει τους φοιτητές και συνειδητά σαμποτάρει την ανάπτυξη αγώνων, με λασπολογίες ή και φυσική βία σε όποιον βρίσκεται στα αριστερά της.

- Πρέπει να ξεπεράσουμε το αδιέξοδο των ΕΑΑΚ (ή της «παναριστερής» εμφάνισής τους με την ΑΡΕΝ). Δεν είναι μόνο οι πολιτικές αδυναμίες της ανάλυσής τους, που έχει κολλήσει στην «αυταρχική αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης», ενώ η οικονομική κρίση, η ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίηση των σχολών/σπουδών μας, ο ταξικός αποκλεισμός της νεολαίας από την εκπαίδευση γιγαντώνονται καθημερινά. ΕΑΑΚ ή/και ΑΡΕΝ αδυνατούν να ξεφύγουν από μια εκλογικίστικη λογική, να χαράξουν ένα σχέδιο αγώνων. Έχουν σοβαρή ευθύνη για την αποδυνάμωση των γενικών συνελεύσεων και των ζωντανών πολιτικών-δημοκρατικών διαδικασιών, για

Εκλογές στον Σύλλογο Οικοτρόφων στις Νέες Φοιτητικές Εστίες του ΕΜΠ

Το τριήμερο 9-11/4 πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Συλλόγου Οικοτρόφων ΝΦΕ-ΕΜΠ, στις οποίες παρεμβαίνει ενεργά η ΣΣΠ. Το τριήμερο αυτό αποτέλεσε μια σημαντική ευκαιρία για να αναζωογονηθεί η πολιτική συζήτηση εντός του συλλόγου και να ζωντανέψει ο ίδιος ο σύλλογος, που έχει βρεθεί σε κατάσταση αδράνειας. Με κύριο άξονα την μαζική συμμετοχή στις εκλογές, πραγματοποιήσαμε μία σημαντική καμπάνια γύρω από τις θέσεις μας και την πολιτική μας, με μαζικά μοιράσματα και συζητήσεις με συνοικотρόφους/ισσές μας. Βασικά θέματα συζητήσεων αποτέλεσαν, οι επιθέσεις της κυβέρνησης στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και μέρι-

μνα, ο πόλεμος και η ακρίβεια, αλλά κυρίως η διαλυτική κατάσταση του συλλόγου. Επομένως, αναδείξαμε την ανάγκη να γίνει κέντρο οργάνωσης του συλλόγου η Γενική Συνέλευση και όχι το ΔΣ, λειτουργώντας με βάση τις αρχές της εργατικής δημοκρατίας. Αναδείξαμε την ανάγκη ενίσχυσης της αυτοοργάνωσης, των εξωστρεφών δράσεων, των ανυποχώρητων αγώνων διάρκειας μέσα από μαχητικές μορφές πάλης ενάντια σε συμβολικές δράσεις και ηλεκτρονικές «κινητοποιήσεις», και του συντονισμού με άλλους συλλόγους εστιακών, φοιτητικούς συλλόγους, μαθητές και εργαζόμενους για να ενώσουμε τις φωνές μας.

Η συμμετοχή παρουσίασε πτώση, με κύρια αιτία τη διάλυση που έχει επιφέρει στο Σύλλογο η πολιτική της ΠΚΣ τα τελευταία 2 χρόνια. Γι' αυτό και η ίδια υπέστη μια σημαντική μείωση στις ψήφους της (-25) και την απώλεια 1 έδρας. Διατηρεί ωστόσο την αυτοδυναμία λόγω της αυτοπροβολής της ως μια «αγωνι-

στική» δύναμη βασιζόμενη σε ανύπαρκτες «νίκες». Η ΣΣΠ ενισχύθηκε κατά 6 ψήφους και διατήρησε τη 1 έδρα της, ενώ αναδείχθηκε στη 2η θέση στο σύλλογο.

Καθ' όλη την διάρκεια των 2 τελευταίων χρόνων, ως ΣΣΠ παλέψαμε με συνέπεια αρχικά για να μείνουν οι εστίες ανοιχτές ενάντια στο επιδιωκόμενο κλείσιμό τους από την κυβέρνηση της ΝΔ κατά το ξέσπασμα της πανδημίας και στη συνέχεια, για να σπάσουμε τις χουντικού τύπου κυβερνητικές απαγορεύσεις. Οι πιέσεις μας προς μία αγωνιστική κατεύθυνση με τακτικές γενικές συνελεύσεις και ανυποχώρητες κινητοποιήσεις, κατάφεραν να μην εφαρμοστεί αυτή η αντιδραστική και επικίνδυνη απόφαση. Ακόμη, παλέψαμε για τα σοβαρά ζητήματα που προέκυπταν στις ίδιες τις εστίες όπως, έλλειψη θέρμανσης και ζεστού νερού, υποβάθμιση του φαγητού κ.ά.

Αγώνας όλων μας η υπεράσπιση της εργατικής δημοκρατίας μέσα στους συλλόγους

Ως ΣΣΠ καταγγέλλουμε τις αντιδημοκρατικές πρακτικές της ΠΚΣ κατά το τριήμερο των εκλογών και κυρίως τη χουλγκάνικου τύπου επίθεση που πραγματοποιήσε σε ανένταχτους αγωνιστές, μέλη άλλων δυνάμεων και κυρίως σε συνδικαλιστές της παράταξής μας.

Κατά την καταμέτρηση, η ΠΚΣ προσπάθησε με πραξικοπηματικό τρόπο να μετατρέψει 5 άκυρα ψηφοδέλτια της σε έγκυρα, για τον ίδιο λόγο που είχε βγάλει στιγμές νωρίτερα, άκυρο δικό μας ψηφοδέλτιο. Όλες οι υπόλοιπες δυνάμεις του συλλόγου διαφώνησαν και κατήγγειλαν αυτήν την πρακτική, ωστόσο η νοθεία πέρασε, αφού η ΠΚΣ είχε επιβάλει με το έτσι θέλω την πλειοψηφία της στην εφορευτική επιτροπή (3/5 μέλη). Η νοθεία επισφραγίστηκε με την βία, όταν τουλάχιστον 40 μέλη της ΚΝΕ –πολλοί μάλιστα εκτός εστιών– μας επιτέθηκαν με σπρωξιές, χτυπήματα, βρισιές και χειρονομίες. Αυτές οι αντιδημοκρατικές πρακτικές, η νοθεία και η βία, αποτελούν πάγια τακτική τους όταν βλέπουν ότι αποδυναμώνονται, όπως και στον δικό μας σύλλογο.

Έτσι αντιλαμβάνεται η ΠΚΣ τους συλλόγους ως τσιφλίκια της, εκφυλίζοντας διαδικασίες και λύνοντας τις διαφορές της με τη βία, λεκτική και φυσική. Αυτά σε μια περίοδο πολέμου και ακραίας φτώχειας, με την κυβέρνηση να προετοιμάζει την πανεπιστημιακή αστυνομία, νοίκια σε εστίες, νέα αντιεκπαιδευτικά νομοσχέδια. Την ώρα λοιπόν που απαιτείται η ευρύτερη δυνατή αγωνιστική συσπείρωση όλων των φοιτητών, η ΠΚΣ συνειδητά επιλέγει να διαλύει συλλόγους και διαδικασίες και να επιτίθε-

Αποτελέσματα εκλογών ΝΦΕΕΜΠ

Δύναμη	Ψήφοι	Ποσοστά	Έδρες
ΠΚΣ	106 (-25)	68,8 (-6,5)	6 (7)
ΣΣΠ	21 (+6)	13,6 (+5)	1 (1)
ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	10 (-)	6,5 (-)	1 (-)
ΑΡΕΠ-ΑΡΑΧΝΕΣ (ΕΑΑΚ)	10 (-14)	6,5 (-7,3)	1 (1)
ΔΕΥΚΑ	7 (+3)		
ΣΥΝΟΛΟ ΕΓΚΥΡΑ	154 (-20)		
ΑΚΥΡΑ	6 (-1)		
ΣΥΝΟΛΟ	160 (-21)		

τον αποπροσανατολισμό των συλλόγων σε στρεβλούς ανταγωνισμούς. Την «ενότητα» και «αμεσοδημοκρατία» τις βγάζουν από το συρτάρι μόνο πριν τις εκλογές, σε συγκολλησεις που καταρρέουν την επόμενη μέρα.

Με κριτήριο την πορεία ανασύνθεσης και ανασυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος, οι εκλογές στις 18 Μάη είναι ένας σημαντικός σταθμός. Για να αναδείξουμε και να υπερασπίσουμε την ουσιαστική λειτουργία των φοιτητικών συλλόγων και των δημοκρατικών διαδικασιών στο εσωτερικό του κινήματος. Η ΣΣΠ δεν αποτελεί «άλλη μία χρήσιμη ψήφο», αλλά μία εγγύηση και συμβόλαιο με τον αγώνα – όπως όλα τα χρόνια από τις τελευταίες εκλογές, όπου βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή κάθε αγωνιστικής προσπάθειας μέσα στο κίνημα. Μέσα από συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, συντονιστικά, με ζωντανές, ουσιαστικές διαδικασίες στη βάση της εργατικής δημοκρατίας, με διαδηλώσεις και καταλήψεις, να οργανώσουμε έναν αγώνα διάρκειας. Ενάντια στον πόλεμο, την ακρίβεια, τη διάλυση της εκπαίδευσης, την ίδια τη λαομίσητη κυβέρνηση Μητσοτάκη, ενορχηστρωτή αυτών των επιθέσεων. **Σ' αυτή την κατεύθυνση καλούμε κάθε συνάδελφο, κάθε αγωνιστή που θέλει να παλέψει για μία ουσιαστική αναγέννηση των συλλόγων, να αγωνιστεί μαζί μας – όχι μόνο στη μάχη των εκλογών αλλά και στον δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα για την υπεράσπιση της παιδείας και του μέλλοντός μας.**

(ΝΦΕΕΜΠ)

ται σε αγωνιστές! Στην ίδια κατεύθυνση ενεπλάκη και το σχήμα των ΕΑΑΚ, που συνέβαλε στην διαλυτική αυτή κατάσταση, την στιγμή μάλιστα που είναι δύο χρόνια εξαφανισμένο από τον σύλλογο, χωρίς να συμμετέχει σε συνελεύσεις, ΔΣ και κινητοποιήσεις, παρά μόνο κάνοντας την εμφάνισή του στις εκλογές.

Ως ΣΣΠ θα υπερασπιζόμαστε μέχρι τέλους το δικαίωμα κάθε αγωνιστή και οργανωμένης δύναμης να μπορεί να εκφράζεται ελεύθερα στο σύλλογό μας, στο πλαίσιο της εργατικής δημοκρατίας. Ευχαριστούμε κάθε συνάδελφο οικοτρόφο που μας στηρίξε με τη ψήφο του. Θα συνεχίσουμε την προσπάθειά μας να ανασυγκροτηθεί ο σύλλογος προς μια αγωνιστική κατεύθυνση, ώστε να αποτελέσει ένα πραγματικό εργαλείο οργάνωσης των αγώνων μας και ένα εμπόδιο στις επιθέσεις της κυβέρνησης της ΝΔ. Για το ζωντανέμά του μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, με την αυτοοργάνωση και την πραγματική συμμετοχή των εστιακών στις αποφάσεις του συλλόγου, με τον συντονισμό του με τους υπόλοιπους φοιτητές, με μαθητές και εργαζόμενους, με καταλήψεις και αποκλεισμούς δρόμων, με πολιτιστικές δράσεις ως ένα απαραίτητο αντιπρόταγμα στην ατομικοποίηση που επιβάλλει το καπιταλιστικό σύστημα. Για να ζούμε με αξιοπρέπεια και να μην πληρώσουμε νοίκια και δίδακτρα, ούτε να αφήσουμε την αστυνομία να μπει στις σχολές και τα σπίτια μας!

Εκλογές στον Ζ' Σύλλογο Εκπαιδευτικών Π.Ε. Θεσσαλονίκης

Στις 30/03 πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές στο Ζ' Σύλλογο Εκπαιδευτικών Π.Ε. Θεσσαλονίκης για την ανάδειξη νέου ΔΣ και για αντιπροσώπους στο 10ο Συνέδριο της ΕΔΟ-Θ Ν.Τ. ΑΔΕΔΥ. Οι εκλογές για ΔΣ έπρεπε να έχουν διενεργηθεί κανονικά τον Ιούνιο του 2021. Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών προτείναμε οι εκλογές να γίνουν την άνοιξη του 2021. Η ΔΑΚΕ όμως, επικαλούμενη την πανδημία διαφωνούσε όπως και το φθινόπωρο του 2021, την ώρα μάλιστα που ο κλάδος έδινε τη μάχη της απεργίας - αποχής ενάντια στην αυτοαξιολόγηση των σχολικών μονάδων.

Οι εκλογές έγιναν χωρίς τη χορήγηση συνδικαλιστικής άδειας. Είναι πολύ σημαντικό ότι οι εκλογές έγιναν όπως ορίζει το καταστατικό του Συλλόγου και όχι ο νόμος Χατζηδάκη.

Η αποχή ήταν 29%. Η ΔΑΚΕ διατηρεί την πρωτιά και παίρνει τρεις έδρες, αν και το ποσοστό της πέφτει. Ένα σημαντικό μέρος της αποχής φαίνεται να αφορά τη ΔΑΚΕ. Το Αυτόνομο Δίκτυο (ΣΥΡΙΖΑ) κατέβηκε για πρώτη φορά και πήρε μία έδρα. Η Αγωνιστική Ριζοσπαστική Παρέμβαση (Παρεμβάσεις) πήρε δύο έδρες και αύξησε το ποσοστό της. Η διάσπαση ουσιαστικά των Παρεμβάσεων σε κεντρικό επίπεδο (ένας από τους δύο αντιπροσώπους στο ΔΣ της ΔΟΕ ψήφισε μαζί με ΔΑΚΕ, ΕΡΑ,ΕΚ-ΚΙΝΗΣΗ τα ενιαία κείμενα), δεν επηρέασε το εκλογικό τους αποτέλεσμα. Το ΠΑΜΕ δεν κατάφερε να κατεβάσει ψηφοδέλτιο, παρά τη μεγάλη προσπάθεια που κατέβαλε, πληρώνοντας προφανώς την απαραίτητη στάση του να εγκαταλείψει την έδρα που είχε στο ΔΣ και να δημιουργήσει προβλήματα στην λειτουργία του ΔΣ σε μία πολύ δύσκολη περίοδο για το εκπαιδευτικό - συνδικαλιστικό κίνημα (πανδημία, lockdown, αξιολόγηση κ.ά.). Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών πήραμε μία έδρα και διατηρήσαμε το ποσοστό μας. Δώσαμε με όλες μας τις δυνάμεις τη μάχη της απεργίας - αποχής. Μετά το ξεπούλημα της απεργίας - αποχής από την παραπάνω πλειοψηφία στη ΔΟΕ, στηρίξαμε με κάθε τρόπο τις αντιστάσεις στην αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας που αυθόρμητα επέλεξαν οι συνάδελφοι. Υπερασπιστήκαμε τους συναδέλφους που δέχτηκαν τον αυταρχισμό κάποιων διευθυντών, όταν επέλεξαν να καταθέσουν τα ενιαία κείμενα της ΔΟΕ. Θα συνεχίσουμε τη μάχη ενάντια σε κάθε μέτρο της κυβέρνησης (αξιολόγηση, εξετάσεις PISA, αυτονομία σχολικής μονάδας), καλώντας πάντα τους εκπαιδευτικούς να πάρουν την υπόθεση των αγώνων τους στα χέρια τους. Τα αποτελέσματα των εκλογών φαίνονται στους πίνακες (εντός παρενθέσεων τα αποτελέσματα των εκλογών του 2019).

«Ελληνική PISA» - Ο επόμενος σταθμός της αντίστασης των εκπαιδευτικών στη συνεχιζόμενη επίθεση κυβέρνησης και υπουργείου Παιδείας στη δημόσια εκπαίδευση

Για πρώτη φορά στις 18 Μαΐου περίπου 6.000 μαθητές της Στ' Δημοτικού και Γ' Γυμνασίου σε 600 σχολεία (300 Δημοτικά και 300 Γυμνάσια), θα συμμετά-

σχουν υποχρεωτικά στις Εθνικές Εξετάσεις Διαγνωστικού Χαρακτήρα υπό την εποπτεία του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ), τη λεγόμενη «ελληνική PISA». Πρόκειται για μια δαπανηρή πιλοτική εφαρμογή ύψους 251.000 ευρώ μέσω κονδυλίων ΕΣΠΑ.

Οι εξετάσεις αυτές περιλαμβάνουν σταθμισμένα τεστ πολλαπλών επιλογών στα γνωστικά αντικείμενα της Νεοελληνικής Γλώσσας και των Μαθηματικών. Προβλέπονται μέσα στο νόμο 4823/2021, που μεταξύ άλλων προβλέπει την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και, όπως η ίδια η Κεραμέως δηλώνει, «η ελληνική PISA συνιστά ένα εργαλείο αποτίμησης της παρεχόμενης εκπαίδευσης και του εκπαιδευτικού συστήματος, της εφαρμογής των προγραμμάτων σπουδών, του βαθμού επίτευξης προσδοκώμενων μαθησιακών αποτελεσμάτων». Με λίγα λόγια, είναι ένα πολύτιμο μέσο για τους νεοφιλελεύθερους που μας κυβερνούν, ώστε να κατασκευοφαντήσουν για ακόμα μία φορά εκπαιδευτικούς και μαθητές και να φορτώσουν τις ολέθριες συνέπειες των δικών τους πολιτικών στη δημόσια εκπαίδευση, σε εκπαιδευτικούς, μαθητές και γονείς. Τα αποτελέσματα αυτών των τεστ είναι το πολυπόθητο για αυτούς μετρήσιμο μέγεθος της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Με βάση τις επιδόσεις των μαθητών και η άμεση συσχέτισή τους με την αξιολόγηση σχολείων και εκπαιδευτικών, θα οδηγήσει σε κατηγοριοποίηση των σχολείων, συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολείων αλλά και απολύσεις εκπαιδευτικών.

Πάνω στα αποτελέσματα αυτού του διαγωνισμού θα βασίζονται ή καλύτερα θα δικαιολογούνται οι επόμενες εκπαιδευτικές «μεταρρυθμίσεις», που θέλουν ένα νεοφιλελεύθερο - ιδιωτικοποιημένο σχολείο. Ένα σχολείο με συνεχείς εξετάσεις, αξιολόγηση εκπαιδευτικών και σχολικών μονάδων, σύνδεση των μισθών αλλά και της χρηματοδότησης των σχολείων με τις επιδόσεις των μαθητών

στις εξετάσεις, αλλά και μετατροπή της στέρεας επιστημονικής γνώσης σε δεξιότητες. Το εκπαιδευτικό σύστημα και τα προγράμματα σπουδών θα πρέπει να προσαρμοστούν στους στόχους του διαγωνισμού, να εκπαιδεύουν τους μαθητές σε τέτοιου είδους θέματα αντί να τους διδάσκουν. Πρέπει η γνώση και η αξία της να μετατραπεί σε μετρήσιμη δεξιότητα. Σε συνδυασμό με την αυτονομία και την αξιολόγηση των σχολικών μονάδων και των εκπαιδευτικών, θα αξιοποιηθούν ως εργαλεία για το τσάκισμα του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών και των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών.

Να σταματήσουμε τον διαγωνισμό PISA

19 ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ καλούν σε απεργία των εκπαιδευτικών και αποχή των μαθητών από τις εξετάσεις PISA και, ταυτόχρονα οργανώνουν συγκεντρώσεις έξω από σχολεία που θα διενεργηθούν οι εξετάσεις. Το μέτωπο αυτό πρέπει να διευρυνθεί. Οι εκπαιδευτικοί να ενημερώσουμε τους γονείς και τους μαθητές μας για τους στόχους αυτών των διαγωνισμών, να τους καλέσουμε να μην αποδεχτούν τη δήλωση συμμετοχής και να δώσουμε μαζί τον αγώνα για την ακύρωσή του. Να απαιτήσουμε να κηρύξουν τώρα οι ΟΛΜΕ - ΔΟΕ απεργία από τις εξεταστικές διαδικασίες του διαγωνισμού PISA. Δεν θα επιτρέψουμε να ιδιωτικοποιηθούν το δημόσιο σχολείο, δεν θα επιτρέψουμε να κυριαρχήσει ο ανταγωνισμός και το άγχος μέσα στις τάξεις μας, δεν θα αφήσουμε να στοχοποιηθούν οι μαθητές μας, δεν θα φορτωθούμε εμείς τα βάρη της διάλυσης της δημόσιας εκπαίδευσης. Εκπαιδευτικοί, γονείς, μαθητές με κοινό μέτωπο να σταματήσουμε σε όλα τα σχολεία τις εξετάσεις PISA.

■ **ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

Ζ' ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ 2022 ΕΔΟΘ

	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	%
ΨΗΦΙΣΑΝ	472 (616)		
ΑΚΥΡΑ	6 (28)		1,27 (4,55)
ΛΕΥΚΑ	5 (41)		1,06 (6,66)
ΔΑΚΕ	188 (247)	5 (7)	39,83 (40,10)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	71 (119)	2 (3)	15,04 (19,32)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΡΙΖ/ΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ	139 (126)	4 (4)	29,45 (20,45)
ΠΑΜΕ	0 (30)	0 (1)	0 (4,87%)
ΔΙΚΤΥΟ(ΣΥΡΙΖΑ)	39 (0)	1 (0)	87,26 (0)
ΔΗΣΥ	24 (25)	0 (0)	5,08 (4,06)
ΣΥΝΟΛΟ		12	

Ζ' ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Π.Ε. ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ 2022 ΔΣ

	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	%
ΨΗΦΙΣΑΝ	472 (665)		
ΑΚΥΡΑ	5 (13)		1,06 (1,95)
ΛΕΥΚΑ	8 (27)		1,69 (4,06)
ΔΑΚΕ	184 (286)	3 (3)	38,98 (43,01)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	82 (116)	1 (1)	17,37 (17,44)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ	132 (161)	2 (2)	27,97 (24,21)
ΠΑΜΕ	0 (40)	0 (1)	0 (6,02)
ΔΙΚΤΥΟ(ΣΥΡΙΖΑ)	36 (0)	1 (0)	7,63 (0)
ΔΗΣΥ	25 (22)	0 (0)	5,3 (3,31)
ΣΥΝΟΛΟ		7	

1η Μάη: Ημέρα αγώνα και απ

Η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη με την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας, της περιβαλλοντικής καταστροφής, με το πετσόκομμα της εργατικής νομοθεσίας, με τον περιορισμό των πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, με την ακρίβεια και με την συμμετοχή της στον πόλεμο, οδηγεί την κοινωνία στο χείλος της καταστροφής.

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Τα νομοσχέδια διαδέχονται το ένα το άλλο, όπως το έκτρωμα Χατζηδάκη που χτυπάει το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό. Νομοσχέδιο για τον ΟΑΕΔ που καταργεί στην ουσία το επίδομα ανεργίας, για την ασφάλιση και τις συντάξεις που ετοιμάζει να καταθέσει ο Χατζηδάκης, για την εκπαίδευση και την διάλυση του δημόσιου χαρακτήρα της, για το ΕΣΥ με την ιδιωτικοποίηση και το αδυνάτισμα του δημόσιου-δωρεάν χαρακτήρα του. Αυτά, μαζί με το ξεπούλημα των κοινωνικών υπηρεσιών και δημόσιων υποδομών μας γυρνά αιώνες πίσω μετατρέποντας τους εργαζόμενους σε σύγχρονους δούλους.

Ο μισός πληθυσμός έχει φτάσει στα όρια της ακραίας φτώχειας και τώρα απειλείται με επισιτιστική κρίση, καθώς αδυνατεί να έχει πρόσβαση σε βασικά αγαθά (ενέργεια, τρόφιμα κ.λπ.), ενώ η ανεργία βάσει καταγραφής του ΟΑΕΔ, τον Γενάρη του 2022 έφτασε στο 24%. Η τιμή του ρεύματος καλπάζει και η κυβέρνηση καυχείται για την ακριβότερη τιμή μεγαβατάρας στην Ευρώπη. Στις 19/4 σκαρφάλωσε τα 287,45 ευρώ παίρνοντας αύξηση 12,3 % σε σχέση με μια μέρα πριν που ήταν στα 255,95 ευρώ. Ευτυχώς η κυβέρνηση τον προηγούμενο μήνα πήρε προληπτικά μέτρα, δίνοντας επιδότηση 14 ευρώ για τους λογαριασμούς ρεύματος που φτάνουν εκατοντάδες ευρώ, και 13 ευρώ για την βενζίνη που μπορεί να γεμίσει το ντεπόζιτο μιας «πάπιας»... Ο πληθωρισμός από 6,3% τον Φεβρουάριο εκτοξεύτηκε στο 8% τον Μάρτιο και εκτιμάται ότι θα συνεχίσει έτσι όλο το 2022 τουλάχιστον. Οι επιπτώσεις στις αυξήσεις των τιμών και στα τρόφιμα είναι μεγάλες και φυσικά η κατάσταση αυτή δίνει την δυνατότητα να διογκωθεί και η αισχροκέρδεια. Είναι ενδεικτικό ότι η τιμή για το πασχαλινό τραπέζι μιας οικογένειας κόστιζει 300 ευρώ, με το αρνί να αγγίζει την τιμή του αστακού φτάνοντας και τα 15 ευρώ το κιλό. Μέσα σε αυτή την κατάσταση, ο Μητσοτάκης εισηγήθηκε να δοθούν 43,30 ευρώ αύξηση - ελεημοσύνη στους μισθούς των εργαζομένων, με τα οποία θα μπορούσαμε να πάρουμε ένα κουλούρι την μέρα, αλλά τελικά δεν θα μας περισσέψουν, αφού τα απορροφούν οι λογαριασμοί του ρεύματος.

Μέσα σε όλη αυτήν την κατάσταση έχουμε και την απειλή του πολέμου που φυσικά οξύνει την φτώχεια και την ακρίβεια. Ο πόλεμος ΗΠΑ-NATO και Ρωσίας στο μέτωπο της Ουκρανίας είναι μόνο η αρχή στην εμπλοκή της κυβέρνησης σ' αυτή την επικίνδυνη πολεμική σύγκρουση για την ανθρωπότητα. Η κυβέρνηση έχει στρατευτεί με τις ΗΠΑ και το NATO που, για να αντιμετωπίσουν την υποβάθμισή τους, ρίχνουν λάδι στη φωτιά. Η διαρκής επέκταση του NATO, η αύξηση των εξοπλισμών, τα πυρηνικά όπλα, ο πόλεμος των κυρώσεων, απειλούν να ρίξουν την ανθρωπότητα στην άβυσσο. Δημιουργούν πολέμους με πρόσημα την «ειρήνη» και την «δημοκρατία» στέλνοντας κρέας για τα κανόνια τους, τους εργαζόμενους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Η κυβέρνηση, χέρι-χέρι με τις υπόλοιπες μνημονιακές δυνάμεις ΣΥΡΙΖΑ - ΚΙΝΑΛ, έχει μετατρέψει τη χώρα σε απέραντη βάση και ειδικά την Αλεξανδρούπολη σε ορμητήριο των Αμερικανών. Ξοδεύει ατέλειωτα δισ. σε εξοπλισμούς, ξεπλένει τους ναζί του τάγματος Αζόφ στη Βουλή, εκθέτει τον ελληνικό λαό σε τεράστιους κινδύνους, την περαιτέρω φτωχοποίησή του και την συμμετοχή του σε πολεμικές συγκρούσεις. Σχεδόν συντριπτικά, η ελληνική κοινωνία τάσσεται κατά της εμπλοκής της χώρας στον πόλεμο (σε δημοσκόπηση της «Εφ.Συν.» το 63% τάχθηκε κατά και μόλις το 1% ξεκάθαρα υπέρ) και έχει εκφραστεί με την συμμετοχή της στην μεγαλειώδη συναυλία στα Προπύλαια, με διαδηλώσεις και με κινητοποιήσεις των εργαζομένων (βλ. άρθρο για ΤΡΑΙΝΟ-ΣΕ κ.λπ.).

Η λύση δεν είναι τα λόγια μέσα στην βουλή αλλά οι σκληροί ανυποχώρητοι αγώνες

Ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΙΝΑΛ θέλουν μόνο να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό για να επανέλθουν με οποιοδήποτε τρόπο στην εξουσία, ασκώντας ουσιαστικά την ίδια πολιτική. Ο Τσίπρας, ενώ εξαπάτησε τον ελληνικό λαό υφαρπάζοντας την ψήφο του με παντιέρα την ελπίδα και την αλλαγή, ανέτρεψε το 2015 το μεγαλειώδες αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος (61,31% της ελληνικής κοινωνίας ψήφισε ενάντια στα μνημόνια και στην ΕΕ) απαιτώντας να μετατραπεί η ελπίδα σε εφιάλη και η αλλαγή στο «δεν υπάρχει εναλλακτική πέρα από τα μνημόνια». Η ίδια του η αποτυχία έφερε στην κυβέρνηση τον Μητσοτάκη και άφησε τον Τσίπρα εγκλωβισμένο με την ελπίδα να ξανακυβερνήσει. Στο τελευταίο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ, ο Τσίπρας είχε το απύθμενο θράσος να επικαλεστεί τον Σοσιαλισμό και την Ρόζα Λούξεμπουργκ, υποσχόμενος ότι θα σηκώσει ανταρτικό μέχρι τέλους χρησιμοποιώντας με στόμφο τη ρήση «Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα». Φυσικά, όλες αυτές

οι βαρύγδουπες δηλώσεις γίνονται στα πλαίσια των προγραμματισμένων εκλογών του 2023, ο σοσιαλισμός για τον Τσίπρα είναι μια έννοια άνευ ουσίας και σημασίας, την προσεγγίζει με τον τρόπο που το κάνουν τα σύγχρονα μεταλλαγμένα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα της Ευρώπης, σαν ένα μέσο για να υφαρπάξει όσο το δυνατόν περισσότερους ψήφους από την αριστερή δεξαμενή της κοινωνίας με σκοπό να διαχειριστεί ο ίδιος τα αδιέξοδα του καπιταλισμού, εφαρμόζοντας της οδηγίες των ΗΠΑ-ΕΕ-NATO πιο πιστά από τις υπόλοιπες μνημονιακές δυνάμεις. Η ελληνική κοινωνία έπεσε στην παγίδα του ήδη μια φορά, ο Τσίπρας επιδιώκει να επαναλάβει η κοινωνία το ίδιο λάθος, όμως η κρίση πλέον του συστήματος που ζητά ο ίδιος να ξαναχειριστεί αναποτελεσματικά, προκαλεί αηδία και το μόνο που του απομένει είναι να ξεραστεί από την ελπίδα των μαζών για μια άλλη κοινωνία.

Οι συμβιβασμένες, αδιέξοδες πολιτικές του ΚΚΕ ή του ΜέΡΑ25, δεν θέλουν και δεν μπορούν να παλέψουν αποτελεσματικά. Με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο έχουν ψηφίσει μέρος τον πολεμικών εξοπλισμών και συμφωνιών στην Βουλή. Για εμάς τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι καθήκον να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας, παλεύοντας ενάντια στον πόλεμο που σπέρνει την ακρίβεια και την ηθική και φυσική εξόντωση της κοινωνίας μας, μπλοκάροντας κάθε συμμετοχή στα σχέδια των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Βάζοντας μπροστά τις δικές μας ανάγκες ενάντια στην φτώχεια, την καταστολή και τον πόλεμο.

Το εργατικό κίνημα βρίσκεται σε μια περίοδο αναζήτησης για να βγει από τα αδιέξοδα του πολέμου, της φτώχειας, της ακρίβειας, των μισθών πείνας και της ταπείνωσης που δέχτηκε από την επικράτηση των μνημονιακών πολιτικών. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είναι ανίκανες να βοηθήσουν και να παρουσιάσουν ένα εναλλακτικό σχέδιο αγώνων για να ενισχυθούν οι αντιστάσεις των εργαζομένων. Οι ηγεσίες των ΠΑΣΚΕ - ΔΑΚΕ είναι βουτηγμένες στη ρεφορμιστική γραφειοκρατία, βρίσκονται σε αδιέξοδο και το επόμενο διάστημα θα δυσκολευτούν να υπάρχουν όπως υπάρχουν μέχρι και σήμερα. Οι γραφειοκράτες είναι εγκλωβισμένοι στις σχέσεις τους με την εργατική τάξη που πρέπει διαρκώς να την υποτάσσουν στα συμφέροντα

ΕΡΓΙΑΣ

Οι ελληνικές εργατικές Πρωτομαγίες, μας δείχνουν το δρόμο

«Βγες έξω, σύντροφε! Ρίσκαρε

Τη δεκάρα, που ούτε δεκάρα πια δεν είναι

Τον τόπο για ύπνο που πάνω του πέφτει η βροχή

Και της δουλειάς τη θέση που αύριο θα χάσεις» - Μπέρτολτ Μπρεχτ

και τις οδηγίες που καθορίζουν τα αστικά κόμματα που εκπροσωπούν. Όποιες απεργίες και όποιοι αγώνες μπαίνουν και έχουν μορφές πάλης, όπως καταλήψεις σε χώρους δουλειάς (βλ. Λιπάσματα Καβάλας, ΛΑΡΚΟ κ.λπ.) έρχονται σαν επακόλουθο της άμεσης επαφής τους με τους εργαζόμενους, με μοναδικό συνήθως προορισμό την υποταγή τους στα σχέδια των γραφειοκρατών. Τα ίδια ισχύουν πάνω κάτω και για την συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ που μπορεί να αλλάξει η φρασεολογία τους (επικαλούνται ως συνήθως τον κομμουνισμό και τον σοσιαλισμό), όμως το αποτέλεσμα ελάχιστη διαφορά έχει από τις δυνάμεις που αναφέραμε. Ενδεικτικά ακόμα και η 1η Μάη προτιμήθηκε να υποβαθμιστεί τη φετινή χρονιά, ώστε η κινητοποίηση να γίνει μέσα στις γιορτές του Πάσχα και μάλιστα ημέρα Κυριακή και ως αποτέλεσμα, να αλλοιωθεί ο χαρακτήρας της εξέγερσης του Σικάγο του Μάη του '36 και όλων των μεγάλων αγώνων που έχει δώσει η εργατική τάξη, όταν καταφέρνει να υπερβεί τον σχεδιασμό της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Η Πρωτομαγιά είναι η μέρα που συμβολίζει τους αγώνες όλων των εργαζομένων και καταπιεσμένων για καλύτερη ζωή, για περισσότερες κατακτήσεις και δικαιώματα, για ελευθερία και ειρήνη. Ενωτικά, οργανώνοντας απεργίες και διαδηλώσεις, επιτροπές και συνελεύσεις σε κάθε χώρο δουλειάς, γειτονιά, σχολείο, σχολή, να πολεμήσουμε για να διώξουμε την κυβέρνηση της ΝΔ, το ΝΑΤΟ και όλες της μνημονιακές δυνάμεις. Με τους αγώνες μας πρέπει να επιβάλλουμε μια άλλη κυβέρνηση σωτηρίας, την Κυβέρνηση των Εργαζομένων, ανοίγοντας ταυτόχρονα τον δρόμο σε Ελλάδα και Ευρώπη, να πολεμήσουμε για να σταματήσει ο πόλεμος, η φτώχεια και η ακρίβεια, επιβάλλοντας μια άλλη κοινωνία, τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

► **ΚΑΤΩ η πολεμοκάπηλη Κυβέρνηση του πολέμου και της ακρίβειας**

► **ΚΑΜΙΑ συμμετοχή της χώρας στον Πόλεμο, ΟΧΙ λεφτά για εξοπλισμούς**

Η Πρωτομαγιά, παγκόσμια μέρα μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, καθιερώθηκε στη συνείδηση των εργαζομένων όλου του κόσμου ως σύμβολο της πάλης τους, μετά από την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο τον Μάη του 1886. Η παγκόσμια απήχησή της δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο το ελληνικό εργατικό κίνημα, που δεν άργησε να οργανώσει τις δικές του Πρωτομαγίες.

Η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση Πρωτομαγιάς πραγματοποιείται στην Αθήνα το 1893. Περίπου 2.000 άνθρωποι συγκεντρώνονται στο Παναθηναϊκό Στάδιο και διαδηλώνουν υπέρ της δωρης εργασίας, της καθιέρωσης της κυριακάτικης αργίας και της κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Την Πρωτομαγιά του 1924 –και ενώ ισχύει στρατιωτικός νόμος– παρά την απαγόρευση, εργάτες συγκεντρώνονται στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Ο επικεφαλής των στρατιωτικών τμημάτων δίνει εντολή στο ιππικό να επιτεθεί εναντίον τους. Δολοφονείται ο κομμουνιστής Παρασκευαΐδης και τραυματίζονται άλλοι 12 εργάτες. Το 1929 η κυβέρνηση Βενιζέλου απαγορεύει τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και εντείνει την αστυνομική βία κατά των συνδικαλιστών και του εργατικού κινήματος. Το 1934, μετά τις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, ακολουθεί απεργιακή κινητοποίηση των λιμενεργατών και μυλεργατών στην Καλαμάτα, που καταστέλλεται από τον στρατό και δολοφονούνται 8 εργάτες.

Ένα ξεχωριστό κεφάλαιο είναι ο κόκκινος Μάης του '36, που θα σηματοδοτεί από την ηρωική εξέγερση των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη και θα αποτελέσει έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς του εργατικού κινήματος, αφού είναι η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα. Στις 29 Απριλίου, οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Στις 9 Μάη, ο αγώνας κορυφώνεται, η πόλη κυριολεκτικά παραλύει από την απεργία 25.000 εργατών. Η αστυνομία επιχειρεί να διαλύσει τις συγκεντρώσεις και τις απεργιακές φρουρές στις καπναποθήκες, με αποτέλεσμα το στήσιμο οδοφραγμάτων και το ξέσπασμα συγκρούσεων. Κατά την αιματηρή καταστολή, δολοφονούνται 12 εργάτες. Ο πρώτος νεκρός ήταν ο 25χρονος αυτοκινητιστής Τάσος Τούσης από το Ασβεστοχώρι. Από φωτορεπορτάζ της εποχής προέκυψε η φωτογραφία της μάνας του Τούση, που θρηνεί τον νεκρό της γιο καταμεσής του δρόμου. Από αυτή την εικόνα εμπνεύστηκε ο Πάννης Ρίτσος και μας έδωσε την ποιητική του συλλογή «Επιτάφιος». Η φωτογραφία έκανε τον γύρο του κόσμου, κάνοντας πολλούς να παραλληλίζουν την εξέγερση των εργατών στη Θεσσαλονίκη με τα γεγονότα της Ισπανικής επανάστασης. Ο «Επιτάφιος»

Θεσσαλονίκη 9 του Μάη 1936. Μεγάλη διαδήλωση διαμαρτυρίας στην πλατεία της 'Ελευθερίας για τήν άγρια δολοφονία των εργατών

γνωρίζει τεράστια απήχηση και γι' αυτό η δικτατορία του Μεταξά καίει το βιβλίο για παραδειγματισμό το 1938, μπροστά στις στήλες του Ολυμπίου Διός. Απεργίες και διαδηλώσεις άλλων κομματιών της εργατικής τάξης σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας το ίδιο διάστημα έδειχναν ότι, αν οι καπνεργάτες ακολουθούσαν μια μαχητική πολιτική σύγκρουσης με το καθεστώς, πολλοί ήταν έτοιμοι να τους ακολουθήσουν. Στην Ελλάδα, η έκβαση της ταξικής μάχης ήταν ανοιχτή. Τελικά, η στάση του ΚΚΕ, που τουλάχιστον από το 1934 (6η Ολομέλεια της ΚΕ) είχε πάρει επίσημα διαζύγιο από την προοπτική μιας σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα, με την αντιμαρξιστική «θεωρία των σταδίων» και την πολιτική του «λαϊκού μετώπου», θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην καταστολή του κινήματος. Η ορμή και ο αυθορμητισμός, η υποδειγματική αυτοοργάνωση και μαχητικότητα των καπνεργατών προδίδεται και η εξέγερση λήγει άδοξα.

Η πιο αιματηρή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα είναι αυτή του 1944, στην κατεχόμενη από τους Ναζί Αθήνα. Στην Καισαριανή εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές, ως αντίποινα για τον θάνατο γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη Λακωνία. Οι περισσότεροι από τους εκτελεσμένους ήταν κρατούμενοι στο κολαστήριο της Ακροναυπλίας. Οι δεσμοφύλακες της μεταξικής δικτατορίας τους είχαν παραδώσει στους ναζί μετά την κατάληψη της Ελλάδας, επειδή ήταν κομμουνιστές. Από τους 200 δολοφονημένους κομμουνιστές, οι 12 ήταν τροτσκιστές ή αρχεγομαρξιστές. Έπεσαν φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Το 1976 έγιναν δυναμικές συγκεντρώσεις, λόγω του μεταπολιτευτικού αγωνιστικού κλίματος και της άνησης των εργοστασιακών σωματείων. Η Πρωτομαγιά αυτή σηματοδεύτηκε από το γεμάτο ερωτηματικά θανατηφόρο αυτοκινητιστικό δυστύχημα του Αλέκου Παναγούλη αλλά και την δολοφονία του μαθητή Σιδέρη

Ισιδωρόπουλου, την παραμονή της, μετά από αστυνομική καταδίωξη και τον θανατηφόρο τραυματισμό του κατά τη διάρκεια αψοκοκλήσης.

Σήμερα, τα αιτήματα των εργατών του Σικάγο μοιάζουν πιο επίκαιρα από ποτέ. Με τους Μητσοτάκηδες και τους Χατζηδάκηδες που μας κυβερνούν, που φέρνουν το ένα αντεργατικό νομοσχέδιο μετά το άλλο, που έχουν ισοπεδώσει τα εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, καταργώντας το δωρο και την κυριακάτικη αργία, είναι σίγουρο πως αν δεν δράσουμε οργανωμένα, θα δουλεύουμε μέχρι να πεθάνουμε μόνο για να ταΐζουμε τα αφεντικά. Όσο και να μας λένε οι χορτάτοι νεοφιλελεύθεροι για τις καλύτερες μέρες που θα έρθουν, μιλώντας για προσωρινή «ανηφόρα» και «δημοσιονομικές αντοχές της οικονομίας», ξέρουμε ότι αυτά αφορούν μόνο τους εργαζόμενους, τη νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Όλους τους «από κάτω», που δουλεύουμε όλο και περισσότερο χωρίς να πληρωνόμαστε γι' αυτό, αφού ο Χατζηδάκης φροντίζει να καταργεί την πληρωμή των πρόσθετων ωρών εργασίας, εκτινάσσοντας την εργοδοτική αυθαιρεσία. Αφορά όλους εμάς που εργαζόμαστε και ζούμε κάτω από ολοένα και χειρότερες συνθήκες, που βλέπουμε το βιοτικό μας επίπεδο να μειώνεται και πλέον να ροκανίζεται από την πρωτοφανή ακρίβεια και την επικείμενη επισιτιστική κρίση, με τους μισθούς να φτάνουν μόλις για το πρώτο 10ήμερο του μήνα.

Πλέον, η εργατική Πρωτομαγιά υπονομεύεται από την αστική τάξη, που προσπαθεί να τη συνδέσει με την άνοιξη, σαν μια γιορτή. Όμως, η Πρωτομαγιά εξακολουθεί να είναι η μέρα των εργατών σε ολόκληρο τον κόσμο, η μέρα που εκατομμύρια εργάτες σηκώνουν τη γροθιά τους και διεκδικούν. Η αιματοβαμμένη ιστορία της τάξης μας μπορεί να δώσει διδάγματα, ώστε μέσα από τη θανάσιμη κρίση του καπιταλισμού να ανοιξουμε έναν άλλο δρόμο που θα οδηγήσει στον σοσιαλισμό.

Με τη σημαία της Εργατικής Πρωτομαγιάς για νέους αγώνες!

Η Εργατική Πρωτομαγιά συμπυκνώνει στο νόημά της τους αγώνες του προλεταριάτου για αξιοπρεπή και με ανθρώπινους όρους εργασία και ζωή ενάντια στην ασυδοσία των καπιταλιστών και αποτελεί φόρο τιμής στις θυσίες των εργατών σε αυτούς τους αγώνες ανά τον κόσμο με αφετηρία την αιματοβαμμένη Πρωτομαγιά στο Σικάγο του 1886. Καθιερώθηκε με αυτό το χαρακτήρα στο ιδρυτικό συνέδριο της Β' Διεθνούς το 1889.

Ο 19ος αιώνας υπήρξε εποχή άγριας εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης με κύριο μέσο τις ατελείωτες ώρες εργασίας που κατά περιόδους μπορεί να ξεπερνούσαν τις 14 ώρες ημερησίως. Μοιραία, το αίτημα για διευθέτηση του χρόνου εργασίας και ιδιαίτερα για περιορισμό του στις 8 ώρες ώστε να εξασφαλίζεται επαρκής χρόνος για ανάπαυση και αναψυχή, αποκτά βαρύνουσα σημασία στις εργατικές διεκδικήσεις από τα μέσα του αιώνα.

Η ύφεση στην οποία εισήλθε το καπιταλιστικό σύστημα από το 1873 και μετά χειροτέρευσε τις συνθήκες εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Στις ΗΠΑ, όπου είχε δημιουργηθεί ένα πολυπληθές βιομηχανικό προλεταριάτο, το 1877 οι μισθοί μειώθηκαν έως και 80% και ξεσπούν άγριες απεργίες στη Βαλτιμόρη, το Πίτσμπουργκ, το Σικάγο και αλλού, και μάχες με την πολιτοφυλακή που αφήνουν πίσω τους δεκάδες νεκρούς.

Παράλληλα όμως, ενισχύεται η συνδικαλιστική οργάνωση και η πολιτική συνείδηση των εργατών. Από την εργατική συνδικαλιστική οργάνωση «Ιππότες της Εργασίας» με δράση τη δεκαετία του 1880 προκύπτει το 1886 η Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας που οργάνωσε για την 1η του Μάη πανεθνική απεργία για την κατάκτηση του 8ώρου. Η πίεση στην αστική τάξη ήταν τόσο μεγάλη που ήδη πριν την Πρωτομαγιά 30.000 εργάτες είχαν κατακτήσει το 8ωρο και άλλοι 150.000 κατά τις 3 πρώτες μέρες του Μάη. Συνολικά 350.000 εργάτες σε 1200 εργοστάσια των ΗΠΑ συμμετείχαν στην απεργία, με 90.000 στο Σικάγο, παραλύοντας την παραγωγή.

Όμως η τρομοκρατημένη αστική τάξη, μετά την αρχική της υποχώρηση, αποφάσισε να αλλάξει στάση. Ο φόβος ότι βρίσκεται μπροστά σε μια νέα Κομμούνια την έσπρωξε να αντεπιτεθεί με απεργοσπάστες, μπράβους, στρατό και αστυνομία. Στις 3 Μαΐου, έξω από το εργοστάσιο Μακ Κόρμικ και μετά από συμπλοκή απεργοσπαστών με την απεργιακή φρουρά, η αστυνομία και μπράβοι της επιχείρησης επιτέθηκαν και σκότωσαν τέσσερις απεργούς. Την επόμενη μέρα καλέστηκε νέα διαδήλωση διαμαρτυρίας εναντίον της αστυνομικής βίας στην πλατεία Χέιμάρκετ όπου συμμετείχαν 15.000 απεργοί.

Η αστυνομία αποφάσισε να τη διαλύσει προβοκατόρικα και παρά το γεγονός ότι ήταν ειρηνική και πλησίαζε προς το τέλος της, μόλις σκοτεινίασε επιτέθηκε. Μία βόμβα που εκτοξεύτηκε προς την αστυνομία ήταν η αφορμή που χρειαζόταν για να ανοίξει πυρ προς τους διαδηλωτές σκοτώνοντας τέσσερις από αυτούς. Ήταν και το πρόσχημα για να εξαπολύσει η αστική τάξη ένα πογκρόμ διώξεων και καταστολής. Σε όλη τη χώρα, συνδικαλιστές καταδιώχθηκαν, η αστυνομία επιτέθηκε σε γραφεία

σωματείων, εργατικών και ξενόγλωσσων εφημερίδων, μετανάστες φυλακίστηκαν. Στο Σικάγο, οχτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες συνελήφθησαν και παραπέμφθηκαν σε δίκη για τη βομβιστική επίθεση στην πλατεία Χέιμάρκετ.

Ήταν μία δίκη στημένη, όπου χωρίς προσχήματα η κατ' όνομα ανεξάρτητη αστική δικαιοσύνη επέβαλε την προειλημμένη απόφαση της καταδίκης σε θάνατο για επτά από τους οκτώ συλληφθέντες και φυλάκιση για τον όγδοο παρότι αποδείχθηκε ότι ουδεμία σχέση είχαν με την επίθεση, σε μια προσπάθεια να διασώσει το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής από την απειλή που αντιπροσώπευε το εργατικό κίνημα. Στην ουσία δεν δικάζονταν πιθανοί ύποπτοι της τέλεσης ενός αδικήματος, αλλά οι ιδέες τους και η πολιτική τους στρατεύση. Από τους καταδικασθέντες, δύο έκαναν αίτηση χάριτος που έγινε δεκτή και φυλακίστηκαν, ένας αυτοκτόνησε στο κελί του και οι άλλοι τέσσερις, οι Φίσερ, Σπάις, Ένγκελ και Πάρσονς εκτελέστηκαν, καθώς δεν ζήτησαν χάρη. Τα λόγια ενός επιχειρηματία από το Σικάγο είναι αποκαλυπτικά για το τι εξυπηρετούσε αυτή η δίκη: «Όχι, δεν νομίζω ότι αυτοί οι άνθρωποι έχουν διαπράξει κάποιο αδίκημα, όμως πρέπει να κρεμαστούν. Αυτό που φοβάμαι δεν είναι η αναρχία ή όχι. Δεν είναι επικίνδυνη η ουτοπιστική θεωρία κάποιων βλαμμένων φιλάνθρωπων, τόσο καλοσυνάτοι που είναι. Το εργατικό κίνημα είναι αυτό που πρέπει να τσακιστεί. Οι Ιππότες της Εργασίας δεν θα ξανατολμήσουν να δημιουργήσουν φασαρίες, αν κρεμαστούν αυτοί οι άνδρες».

Ας αντιπαραβάλουμε τα παραπάνω λόγια αυτού του αφιονισμένου αστού με τα λόγια του προλεταριακού αγωνιστή Αυγούστου Σπάις που παρατίθενται παρακάτω. Αντιπροσωπεύουν δύο κόσμους διαφορετικούς, δύο κόσμους σε ανειρήνευτη πάλη. Από τη μία μεριά μία δράκα εκμεταλλευτών κυνικών και αδίστακτων, έτοιμων να χρησιμοποιήσουν κάθε καταστροφικό μέσο για να διατηρήσουν τα κέρδη τους και από την άλλη η τεράστια κοινωνική πλειοψηφία που σε αυτή τη μάχη έχει να χάσει ή τη ζωή της ή «τις αλυσίδες της και να κερδίσει έναν κόσμο ολόκληρο».

Η Πρωτομαγιά του Σικάγου λειτουργεί ως φάρος για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Ενέπνευσε αγώνες και κάτω και από την επίδραση και της Οκτωβριανής Επανάστασης συνέβαλε στην κατάκτηση του 8ώρου και όλων των εργατικών δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους παγκόσμια. Ειδικά σήμερα, που η νεοφιλελεύθερη επίθεση παίρνει νέες διαστάσεις με την απειλή του πολέμου και μάλιστα πυρηνικού και απειλεί με τον όλεθρο την ανθρωπότητα, πρέπει να βαδίσουμε στο δρόμο που βάδισαν οι πρωτοπόροι εργάτες στο Σικάγο με σύνθημά μας το «Πόλεμος στον πόλεμο»!

Ο λόγος του Αυγούστου Σπάις ενώπιον του δικαστηρίου

Αντί για απολογία ένα δριμύ κατηγορητήριο εναντίον της αστικής υποκρισίας!

«Κύριοι δικαστές, Αν σκέπτεστε σοβαρά ότι με τις κρεμάλες μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών προς την εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια, «πτωχοί τω πνεύματι». Σε παρόμοια περίπτωση θα μας κρεμάσετε με το δικό σας. Έπειτα, αυτό είναι το καλύτερο που έχετε να κάμετε. Κρεμάστε μας! Μα να περιμένετε το τέλος. Εάν δεν το βλέπετε, εγώ σας το αναγγέλλω. Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, απ' όλες τις μεριές σας, θεριεύει μια φωτιά. Το έδαφος σαλεύει κάτω απ' τα πόδια σας. Βαδίζετε, κυριολεκτικά, επάνω σε μια υπόγεια φωτιά. Θέλετε να την αγνοείτε; Δε θα την αποφύγετε. Θέλετε να απαλλαγείτε, άπαξ δια παντός, απ' όλους τους «συνωμότες»; Απαλλαγείτε πρώτα από τα αφεντικά της βιομηχανίας, οι οποίοι δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους από το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν πληρώθηκε. Είναι αυτό που εσείς αποκαλείτε «αύξηση του εθνικού πλούτου»; «Εθνικού»; Τι ειρωνεία! Τη χαρά μερικών προνομιούχων του έθνους να λέτε. Κάνετε κάτι καλύτερο. Καταργήστε τα τρένα, τον τηλεγράφο, τα τηλέφωνα, τα βαπόρια, τον εαυτό σας! Καταργήστε πρώτα από όλα εσάς τους ίδιους! Γιατί; Γιατί εσείς, με τη συμπεριφορά σας, είστε οι πρώτοι πράκτορες της επανάστασης. Καταργήστε την αρπαγή και τη λεηλασία, Κύριοί μου. Αλλά, αυτή είναι η δουλειά σας. Είναι η ανήθικη αποστολή μιας εκατοντάδας ανθρώπων, οι οποίοι προτιμούν να απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάμνουν τίποτε. Από αυτήν ακριβώς την τάξη πάμε να απαλλαγούμε.

Κοιτάξτε το οικονομικό πεδίο της μάχης. Οι εργάτες έχουν πετσοκοφτεί και εσείς, ω Χριστιανοί μου και καλοί μου και ευγενικοί αστοί, εσείς είστε οι κοινωνικοί γύπες, που τρώνε τη σάρκα των πτωμάτων. Θέλετε να κάνουμε έναν περίπατο στα στενά δρομάκια της πολιτείας αυτής, εκεί όπου περνάνε τις μέρες τους οι αληθινοί δημιουργοί του πλούτου; Πάμε μαζί στα ανθρακωρυχεία του Χόκιγκ Βάλεϊ; Δε θα βρούμε ανθρώπους, θα βρούμε κινούμενα πτώματα που άρχισαν να αποσυντίθενται. Η γενική κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής καθίσταται αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Αρχίζει η εποχή του σοσιαλισμού και της παγκόσμιας συνεργασίας. Οι κατέχουσες τάξεις θα απαλλοτριωθούν. Εκείνοι που λένε «τούτο είναι δικό μου», θα τα δούνε όλα κοινά. Αυτό δε θα γίνει για σκοπούς σπεκουλάντικους, θα γίνει για το καλό όλων. Τούτο εδώ δεν είναι όραμα αιθέριο, καθώς νομίζετε. Είναι αναγκαιότητα. Είδαμε στην ιστορία πώς ό,τι ήταν ανάγκη να γίνει, έγινε. Αυτό είναι η λογική της ζωής... Όποιος λέει ιδιωτική βιομηχανία, λέει αναρχούμενη βιομηχανία. Μετρημένα άτομα χρησιμοποιούν προς όφελός τους τις εφευρέσεις. Ο κόσμος είναι για τους λίγους. Δεξιά και αριστερά πέφτουν οι όμοιοί τους, θύματα του πλούτου και της καλοζωίας τους. Λίγο τους ενδιαφέρει. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρώπινο αίμα σε σβώλους χρυσαφιού. Την ίδια την υγεία των ανήλικων. Με την πολλή εργασία, δολοφονούν τα γυναικόπαιδα. Με την ανεργία σκοτώνουν. Και αυτοί οι άνθρωποι σου λέγονται Χριστιανοί! Γνήσιοι Χριστιανοί!

Εμείς παραβήκαμε τους νόμους σας, για να δείξουμε στο λαό σε τι αποβλέπουν όλοι σας οι θεσμοί: στο να εγκαθιδρύσουν, στη χώρα αυτή, μια ολιγαρχία, όμοια της οποίας σε κτηνωδία δεν υπάρχει πουθενά στη Γη! Αν πιστεύετε ότι με το να μας κρεμάσετε θα εξουδετερώσετε το κίνημα των εργαζομένων, το κίνημα από το οποίο εκατομμύρια ανθρώπινα πλάσματα που σέρνονται στη φτώχεια και στη μιζέρια, περιμένουν τη λύτρωσή τους –αν αυτή είναι η γνώμη σας–, τότε κρεμάστε μας! Εδώ θα ποδοπατήσετε μία μικρή σπίθα, εκεί όμως και πιο πέρα και απέναντι και γύρω μας παντού, θα ξεπεταχτούν οι φλόγες. Η φωτιά είναι υπόγεια και δε θα μπορέσετε να τη σβήσετε...»

Ο πόλεμος στην Ουκρανία κλιμακώνεται

Σχεδόν ένα μήνα μετά την έναρξη της εισβολής του ρώσικου ιμπεριαλισμού στην Ουκρανία, ο ρωσικός στρατός έχει ήδη αναπτύξει ένα νέο στρατιωτικό σχέδιο. Το αρχικό σχέδιο που φαίνεται ότι στόχευε στην αιφνιδιαστική εισβολή και περικύκλωση των μεγάλων πόλεων, και ιδιαίτερα του Κιέβου, ώστε είτε να συνθηκολογήσει η κυβέρνηση Ζελένσκι, είτε να ανατραπεί, δεν επετεύχθη, γιατί οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές το απέκρουσαν κατηγορηματικά. Το νέο πολιτικό/στρατιωτικό σχέδιο φαίνεται να εστιάζει στη σύλληψη/καταστροφή του μεγαλύτερου όγκου του ουκρανικού στρατού (που βρίσκεται στα σύνορα του Ντονμπάς), στην ανακατάκτηση όλων των εδαφών του Ντονμπάς (οι δύο επαρχίες Ντονέσκ και Λουγκάνσκ), στην πιθανή κατάκτηση όλου του νότιου τμήματος της Ουκρανίας μέχρι και την Οδησό και στην καταστροφή όλων των στρατιωτικών υποδομών και μεγάλου μέρους του εξοπλισμού του ουκρανικού στρατού. Ωστόσο, ακόμη κι αν πραγματοποιηθεί αυτό το σχέδιο (που φαίνεται και το πιο πιθανό) δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι ο πόλεμος θα τερματιστεί.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι το πρώτο επεισόδιο του Γ' Π.Π.

Δεν χωρά πλέον καμία αμφιβολία ότι η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο επεισόδιο, μια «συνθητισμένη» ιμπεριαλιστική εισβολή, αλλά το ξεκίνημα ενός παρατεταμένου Γ' Παγκόσμιου Πολέμου. Ο Γ' Π.Π. φαίνεται πως θα είναι ένας πόλεμος που θα συνδυάζει έναν ολοκληρωτικό οικονομικό πόλεμο, «πολέμους δι' αντιπροσώπων» σε διάφορα σημεία του πλανήτη, εισβολές και κόντρα εισβολές, πραξικοπήματα και κόντρα πραξικοπήματα, μέχρι να επιτευχθεί η υπεροχή του ενός

ιμπεριαλιστικού μπλοκ απέναντι στο άλλο (των Δυτικών ιμπεριαλιστών απέναντι στη Ρωσία - Κίνα), χωρίς να αποκλείεται, κάθε άλλο, μια απότομη γενίκευση με πυρηνικά που θα οδηγήσει σε πυρηνικό ολοκαύτωμα, αν το παγκόσμιο εργατικό κίνημα δεν ανατρέψει το καπιταλιστικό σύστημα.

Προς το παρόν δεν υπάρχει μια κλιμάκωση του ενδοϊμπεριαλιστικού πολέμου στην Ουκρανία που να αποτελεί μια ποιοτική τομή, παρ' όλο που συσσωρεύονται όλες οι προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο:

α) Ο ολοκληρωτικός οικονομικός πόλεμος που έχουν κηρύξει οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές από την αρχή της ρώσικης εισβολής (κατάσχεση των συναλλαγματικών διαθεσίμων της Ρωσίας, κατασχέσεις περιουσιών, κ.ά.) συμπληρώνεται εβδομάδα την εβδομάδα με την απαγόρευση του ελλειμισμού ρώσικων πλοίων σε ευρωπαϊκά λιμάνια, την κατάργηση όλου του εμπορίου μεταξύ Ρωσίας και ΕΕ, την απαγόρευση της διέλευσης των ρώσικων αεροσκαφών από τον εναέριο χώρο της ΕΕ, την προσπάθεια των ΗΠΑ να οδηγήσουν σε τεχνητή χρεοκοπία την Ρωσία απαγορεύοντας της να εξοφλήσει σε δολάρια τα τοκοχρεολύσια του δημόσιου χρέους της και, τέλος την προσπάθεια απεξάρτησης της ΕΕ από το ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο, τουλάχιστον μέχρι το τέλος του 2021, καθώς και την μη πληρωμή του σε ρούβλια όπως απαιτήσε ο Πούτιν.

β) Στο ίδιο το θέατρο του πολέμου στην Ουκρανία, οι Δυτικοί έχουν οδηγήσει τον Ζελένσκι να αποσυρθεί από το τραπέζι των διαπραγματεύσεων, την στιγμή που όχι μόνο αυξάνουν την υποστήριξη τους προς αυτόν με τις αλληπάλληλες επισκέψεις πρωθυπουργών στο Κίεβο, αλλά και με την συνεχή και ραγδαία αυξανόμενη

στρατιωτική ενίσχυση του ουκρανικού στρατού, είτε με χρήματα είτε με εξοπλισμό, ολοένα και πιο εξελιγμένου, (πυραύλους, αεροπλάνα, στρατιωτική καθοδήγηση, κ.ά.), πράγμα που οδήγησε και στην βύθιση του ρωσικού καταδρομικού «Μόσχα».

γ) Αυτός ο ολοκληρωτικός οικονομικός πόλεμος που έχουν κηρύξει οι Δυτικοί στη Ρωσία (είναι μια προσπάθεια οικονομικού στραγγαλισμού της) ολοένα και περισσότερο εντάσσεται στη δίνη του και άλλες χώρες αλλά, κυρίως απειλεί με απότομη μεταστροφή την ήδη διαφανόμενη οικονομική κρίση σε παγκόσμιο επίπεδο. Η εκτίναξη του πληθωρισμού (που κατασπαράσσει το εισόδημα των εργαζομένων ιδιαίτερα στην ΕΕ), οι διαταραχές στο παγκόσμιο εμπόριο, η έλλειψη ενέργειας, πρώτων υλών και τροφίμων, αλλά κυρίως η διαφανόμενη όσο και αδιανόητη διαίρεση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας σε δύο ανταγωνιστικά οικονομικά μπλοκ, κινδυνεύει να κλονίσει συθέμελα την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία, δημιουργώντας αλληπάλληλα και ολοένα φονικότερα κύματα ανεργίας, υποαπασχόλησης, εξαθλίωσης, πείνας σε παγκόσμιο επίπεδο.

Η συσπείρωση/συγκρότηση των δύο ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων

Οι ΗΠΑ έχουν κατορθώσει να εξοπλίσουν στρατιωτικά όλο το δυτικοευρωπαϊκό μέτωπο απέναντι στη Ρωσία (από την Ελλάδα - Βουλγαρία μέχρι τη Νορβηγία), πραγματοποιούν συνεχείς και αλληπάλληλες στρατιωτικές ασκήσεις, σχεδιάζουν την ένταξη της Φιλανδίας και της Σουηδίας στο ΝΑΤΟ, φαίνονται έτοιμες για μια πιο άμεση εμπλοκή στην Ουκρανία, αξιοποιώντας το όποιο πρόσχημα. Η ίδια η ΕΕ έχει πλέον θρυμματιστεί σε

μια αρμαθία κρατών, «επαρχίες» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Οι στρατιωτικοί εξοπλισμοί γιγαντώνονται συνεχώς όπως και οι λυσσασμένες κυβερνητικές εκκλήσεις για λιτότητα προκειμένου να «κερδίσουμε τον πόλεμο». Ωστόσο οι κινήσεις των ΗΠΑ δεν περιορίζονται στο μέτωπο της Ευρώπης αλλά περιλαμβάνουν και την αύξηση των πιέσεων για την ένταξη της Τουρκίας (με την αντίστοιχη συνθηκολόγηση του ελληνικού καπιταλισμού) και της Ινδίας στο δικό τους στρατόπεδο και έχουν ήδη προχωρήσει σε ένα βελούδινο πραξικόπημα στο Πακιστάν, ρίχνοντας την κυβέρνηση Χαν (απόσυρση της κοινοβουλευτικής υποστήριξης που του παρείχαν δύο μικρά κόμματα) χωρίς να προκηρυχθούν νέες εκλογές αλλά με την συγκρότηση μιας φιλοαμερικανικής κυβέρνησης. Ωστόσο θα πρέπει να αναμένεται και η σφοδρή αντίδραση της Κίνας γιατί το Πακιστάν είναι ένας σημαντικός πυλώνας των Δρόμων του Μεταξίου. Παρ' όλα αυτά, οι ΗΠΑ προς το παρόν δεν έχουν κατορθώσει να σύρουν την συντριπτική πλειοψηφία των χωρών του πλανήτη στο δικό τους στρατόπεδο, δηλαδή να εφαρμόσουν κυρώσεις απέναντι στη Ρωσία. Ήδη στην Ευρώπη, η Ουγγαρία και η Σερβία κινούνται πλέον προς την αντίθετη κατεύθυνση, και σίγουρα δεν θα κατορθώσουν να εντάξουν τις υπόλοιπες BRICS (Ινδία, Βραζιλία, Νότια Αφρική) ενώ δεν είναι καθόλου σίγουρες ακόμη και χώρες όπως η Σαουδική Αραβία. Ωστόσο, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι είμαστε ακόμη στην αρχή.

Από την άλλη, η Ρωσία φαίνεται πλέον πως προσδένεται αμετάκλητα στην Κίνα, και οι δύο ιμπεριαλισμοί έχουν συσφίξει πλέον στον μέγιστο βαθμό τις σχέσεις τους, προχωρώντας και στην σταδιακή υλοποίηση ενός

χρηματοπιστωτικού και οικονομικού μπλοκ απέναντι σε αυτό των Δυτικών ιμπεριαλισμών.

Η πολιτική αδυναμία του ευρωπαϊκού προλεταριάτου

Είναι γεγονός ότι το ευρωπαϊκό προλεταριάτο δεν έχει παρασυρθεί μέχρι στιγμής στην πολεμική φρενίτιδα, ούτε έχει «τσιμπήσει το δόλωμα» παρ' όλη την δίκαιη ευαισθησία του στο δράμα του ουκρανικού λαού, και παρ' όλο που είναι πολιτικά και συνδικαλιστικά αφοπλισμένο (εξαιτίας των θέσεων όλων των κομμάτων, από δεξιά μέχρι κεντροαριστερά/πράσινους κ.ά., και δυστυχώς και πολλών «ακροαριστερών»). Αντιθέτως, διαισθάνεται τους τρομερούς κινδύνους που αντιπροσωπεύουν και τα δύο στρατόπεδα, και ιδιαίτερα οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές. Ωστόσο, δεν έχει κατορθώσει ακόμη να αναδείξει την δικιά του ανεξάρτητη πολιτική απέναντι σε αυτόν το πόλεμο. Κι αυτή η πολιτική δεν μπορεί να είναι η καταδίκη του πολέμου και της εισβολής γενικά και αφηρημένα, η καταδίκη και των δύο στρατοπέδων γενικά και αφηρημένα, αλλά η αταλάντευτη υπεράσπιση των άμεσων και ιστορικών του συμφερόντων ενάντια στον εχθρό που βρίσκεται στη ίδια του τη χώρα, ενάντια στους στρατιωτικούς εξοπλισμούς και σχηματισμούς, ενάντια στην ανείπωτη φτώχεια και εξαθλίωση, ενάντια στις δικές του κυβερνήσεις. Αυτή η πολιτική είναι και η μόνη που μπορεί να βγάλει από την σύγχυση το ρώσικο προλεταριάτο αλλά και να προσανατολίσει το ουκρανικό προλεταριάτο σε μια σύγκρουση με την κυβέρνηση Ζελένσκι, απαραίτητη προϋπόθεση για να αντιμετωπιστεί η ρώσικη εισβολή και να αποφευχθεί η αποικιοποίηση της Ουκρανίας από το ΝΑΤΟ.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Στη βουλή ο Ζελένσκι & οι Ναζί του, μισθοφόροι του ΝΑΤΟ

Ξεπέρασε κάθε όριο ο πολεμοκάπηλος τυχודιωκτισμός της Κυβέρνησης – ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΩΞΟΥΜΕ!

ΣΥΡΙΖΑ & ΚΙΝΑΛ: Τρέχουν και δε φτάνουν για να «διαφοροποιηθούν»

Η ΟΚΔΕ καταδικάζει το όργιο καταστολής στην αντιπολεμική κινητοποίηση στις 9/4 στο κέντρο της Αθήνας, ενάντια στην άθλια φιάστα στη Βουλή με την ομιλία της μαριονέτας των ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ Ζελένσκι και των ναζί του τάγματος Αζόφ. Στην κινητοποίηση συμμετείχαν μερικές εκατοντάδες διαδηλωτών από οργανώσεις και συλλογικότητες του εργατικού κινήματος. Ακολουθεί η ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για την ομιλία Ζελένσκι στη βουλή.

Ξεχειλίζει η αποδοκιμασία και οργή για την άθλια φιάστα της κυβερνητικής πλειοψηφίας την Πέμπτη 7/4 στη βουλή με την ομιλία Ζελένσκι. Λες και δεν έφτανε η παρουσία αυτής της μαριονέτας των ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ, που έχει εγκληματίσει επανειλημμένα και συνεχίζει να το κάνει σε βάρος του πολύπαθου ουκρανικού λαού. Που διώκει και εκτελεί συνδικαλιστές, αριστερούς, κομμουνιστές ή φιλειρηνιστές μαχόμενος τάχα για την «ελευθερία». Εμφανίστηκαν και οι ναζί του τάγματος Αζόφ να κάνουν κήρυγμα στον ελληνικό λαό!

Κάνει τάχα ότι αιφνιδιάστηκε η κυβέρνηση της ΝΔ, που ως «λαγός» των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-

ΕΕ πρωτοστατεί διεθνώς σε επιθετικότητα. Με αθρόα αποστολή όπλων στην Ουκρανία και τη μετατροπή των βάσεων, ιδιαίτερα της Αλεξανδρούπολης, σε ΝΑΤΟϊκά ορμητήρια πρώτης γραμμής. Με κυρώσεις, συμμετέχοντας στην προσπάθεια ολοκληρωτικού οικονομικού πολέμου. Με την απέλαση ρώσων διπλωματών και τώρα την προσφυγή στη Χάγη για «εγκλήματα πολέμου». Με τα ΜΜΕξαπάτησης και όλη την ελίτ, έχουν λυσσάξει να επιβάλλουν στην ελληνική κοινωνία ένα αντιρωσικό, φιλοπόλεμο και αντικομμουνιστικό μένος. Εκθέτοντας έτσι τον ελληνικό λαό στους μεγαλύτερους κινδύνους, αφού τον τσακίζουν καθημερινά με τη λαίλαπα της Ακρίβειας, με σωρεία αντεργατικών μέτρων, κατασταλτικών επιθέσεων, εξοπλιστικών δαπανών.

Και τι να πει κανείς για την υποκρισία των άλλων αστικών, νεοφιλελεύθερων κομμάτων; ΣΥΡΙΖΑ και ΚΙΝΑΛ είχαν καλωσορίσει την ομιλία Ζελένσκι, ως «ένδειξη αλληλεγγύης στον ουκρανικό λαό» και μάλιστα «αυτονόητη». Ο «φιλειρηνιστής» ΣΥΡΙΖΑ αφήνει εδώ κι εκεί μια απαλή κριτική στους ΝΑΤΟϊκούς,

δηλώνει όμως ένθερμο παρόν στη νέα Μεγάλη Ιδέα, την πλήρη στοίχιση με τα σχέδια των ΗΠΑ-ΕΕ. Άλλωστε έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στις στρατηγικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ, τη μετατροπή της χώρας σε απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση, τους πρόσφατους θηριώδεις εξοπλισμούς που υπερψήφισε. Υπέρ της πρόσκλησης είχε ταχθεί και το Μερα25, με αστερίσκους «κριτικής». Τώρα, αφού αναγκάστηκαν να αποχωρήσουν, κάνουν όλοι τις αθώες περισσότερες.

Οι πρώτες αντιπολεμικές κινητοποιήσεις, η μαζική συναυλία στα Προπύλαια στις 29/3 (σε αντίθεση με τις αποτυχημένες φιάστες των διαφόρων Μπακογιανναίων και Σαββουλαίων) έδειξαν την απόρριψη από εργαζομένους και νεολαία της στοίχισης με ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ. Στις απεργιακές διαδηλώσεις στις 6/4, εκφράστηκε έμπρακτη συμπαράσταση στους εργαζομένους της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, που είχαν αρνηθεί να δουλέψουν για τη μεταφορά ΝΑΤΟϊκών όπλων, αλλά και η κατακραυγή για το χτύπημα διαδηλωτών στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Συνεχίζονται (10/4) οι κινητοποιήσεις στη βάση του Αράξου (όπου αποθη-

κεύονται και πυρηνικά όπλα) και στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης. Αυτός είναι ο δρόμος για να επιβάλλουμε την «ειρήνη των λαών», να μπλοκάρουμε τη μηχανή του πολέμου. Εργαζόμενοι και νεολαία θα σταματήσουμε το αίσχος, της συμμετοχής της χώρας μας στον πόλεμο, όπου μας σέρνουν κυβέρνηση, αστική τάξη και ελίτ, οι «Ανήκομεν στη Δύση» και «Πάμε Πόλεμο».

► ΟΧΙ στους Ιμπεριαλιστές ΗΠΑ-ΕΕ και Ρωσία. ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ, με Απεργίες, Διαδηλώσεις, Καταλήψεις.

► ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΛΟΚΗ. Όχι «βοήθεια» στο καθεστώς Ζελένσκι. ΕΞΩ Βάσεις και ΝΑΤΟ. ΟΧΙ στα Πυρηνικά.

► ΟΠΛΟ ΓΙΑ ΤΟ ΝΑΤΟ ΔΕΝ ΘΑ ΦΟΡΤΩΘΕΙ, ΤΡΕΝΟ ΚΑΙ ΠΛΟΙΟ ΔΕΝ ΘΑ ΚΟΥΝΗΘΕΙ! Αλληλεγγύη στους εργαζομένους της Τραινοσέ και τους διωκόμενους της Θεσσαλονίκης.

► ΟΧΙ στον πόλεμο των κυρώσεων. ΟΧΙ στους Εξοπλισμούς, Λεφτά για τις Κοινωνικές Ανάγκες.

ΟΚΔΕ, 9/4/2022

3ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ

Στόχος η «προοδευτική» διακυβέρνηση

Στις 14-17 Απριλίου πραγματοποιήθηκε το 3ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ με την ομιλία του Αλέξη Τσίπρα να δίνει στο Συνέδριο καθαρά προεκλογικό τόνο. Στόχος, η επιστροφή του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ στην κυβέρνηση δια μέσου της προοδευτικής κυβέρνησης. Αυτή θα σχηματιστεί από τις πρώτες εκλογές με απλή αναλογική. Πρόκειται για μια επίσημη πρόσκληση από το Συνέδριο στο ΚΙΝΑΛ.

Το σύνθημα για «πολιτική αλλαγή», αποτελεί προσπάθεια του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ να αποτελέσει τον δεύτερο πόλο του αστικού πολιτικού συστήματος, μπροστά στην αυξανόμενη φθορά της κυβέρνησης της ΝΔ.

Ο Α. Τσίπρας τόνισε ότι: «Η διαρκώς εντεινόμενη κλιματική κρίση, η πανδημία, ο πόλεμος, η ενεργειακή κρίση διαμορφώνουν ένα περιβάλλον αλληπάλλων κρίσεων και πρωτόγνωρων προκλήσεων» που «μεγαλώνουν τις ευθύνες των δυνάμεων της προόδου που υπερασπίζονται μια κοινωνία ελευθερίας και ισότητας». Μόνο που αυτά τα «πρωτόγνωρα» είναι η οικονομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και της προσπάθειας για να ξεπεραστεί με πολέμους και με την άμεση πλέον απειλή παγκόσμιου πολέμου. Βολεύει τον Α. Τσίπρα να αποδίδει την οικονομική κρίση στον «ακραίο νεοφιλελευθερισμό» και στην ασυδοσία των αγορών

και όχι στην οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, την οποία κεφάλαιο και κυβερνήσεις φορτώνουν στους εργαζόμενους. Ξαναλέει ότι υπάρχει μια διαφορετική πολιτική, από την «ακραία νεοφιλελεύθερη», που υιοθετείται μειώνει «τις κοινωνικές ανισότητες», «ακόμη και σε συνθήκες κρίσης». Βέβαια είναι νωπή ακόμη στη μνήμη των εργαζόμενων μαζών η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές των μνημονίων που εφάρμοσε. Θέτει το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα». Βέβαια για να καθιστάσει τα «μιντιακά παπαγαλάκια» δεν «δεσμεύεται στο σοσιαλισμό», αλλά στο πώς θα «αποφύγουμε τη βαρβαρότητα» του εκλεκτού τους, Μητσοτάκη.

Ο Α. Τσίπρας χωρίς καμιά αυτοκριτική για την περίοδο της διακυβέρνησής του, επιχειρεί να ξεμπερδέψει μ' αυτήν με το αφήγημα ότι έβγαλε τη χώρα από τα μνημόνια και αφού την έσωσε, την παρέδωσε στον Μητσοτάκη. Κουβέντα για το γεγονός ότι δεν καταργήθηκε ούτε ένας μνημονιακός νόμος, για όλους τους πραγματικούς δείκτες της οικονομίας (δημόσιο και ιδιωτικό χρέος, μετατροπή της χώρας σε αποικία χρέους, ανεργία, βιοτικό επίπεδο και φτώχεια, επενδύσεις) που χειροτέρεψαν δραματικά με την εφαρμογή των μνημονίων και τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Διαπιστώνει ότι η κρίση έχει χειροτερέψει και

δηλώνει έτοιμος να πάρει πάλι την καυτή πατάτα στα χέρια του. Πώς θα διαχειριστεί πάλι την κρίση; Με τον ίδιο «ρεαλισμό» που εφάρμοσε τα μνημόνια το 2015; Η «βίαιη ωρίμανση» που επήλθε κατά τη γνώμη του τα τελευταία χρόνια στον ΣΥΡΙΖΑ, δεν είναι παρά η μετάλλαξή του σε αστικό μνημονιακό νεοφιλελεύθερο κόμμα.

Για τον πόλεμο στην Ουκρανία ο Α. Τσίπρας πήρε ξεκάθαρη θέση: «Η Ρωσία του Πούτιν παραβιάζει κάθε έννοια διεθνούς δικαίου». Βέβαια ίσως φταίνε και λίγο οι ΗΠΑ - ΕΕ καθώς δεν οικοδόμησαν «μια αδιαίρετη αρχιτεκτονική ασφάλεια με τη Ρωσία» και επέκτειναν το ΝΑΤΟ, ενώ έκαναν και μερικές επεμβάσεις... Για την ΕΕ που είναι μια «αμετάθετη και αμετακίνητη επιλογή» του ΣΥΡΙΖΑ, προβλέπει ότι θα έχει «μεγάλες, ίσως και ανυπολόγιστες» πληγές από τον πόλεμο, διαπιστώνει ότι η ΕΕ αποτελεί «ουραγό στις παγκόσμιες εξελίξεις», ενώ θα έπρεπε να αναπτύξει μια δική της «αυτόνομη εξωτερική πολιτική και πολιτική άμυνας». Είναι γεγονός ότι η ΕΕ υποβαθμίζεται συνεχώς σαν ιμπεριαλιστικό κέντρο. Μάλλον γιατί δεν άκουσε τις προειδοποιήσεις του Α. Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ! Η πλειονότητα των χωρών της ανήκουν στο ΝΑΤΟ, ενώ ο ίδιος ο Α. Τσίπρας εγκαινίασε τη στρατηγική συμφωνία

με τις ΗΠΑ και τη συμφωνία για τις βάσεις, τη συμφωνία Αιγύπτου, Ισραήλ, υπέγραψε τη Συμφωνία των Πρεσπών για την οποία τόσο επαίρεται, καθ' ύποδειξη των ΗΠΑ. Για ποια «αυτονομία» από τις ΗΠΑ μιλάει λοιπόν ο Α. Τσίπρας;

Στα συγκεκριμένα, στο Συνέδριο υπήρξαν 5+1 δεσμεύσεις, αόριστες και στην πραγματικότητα υπό αίρεση αν τα δημοσιονομικά και η οικονομική κρίση τις επιτρέψει: προστασία των νοικοκυριών και επιχειρήσεων από την ακρίβεια με μέτρα που μειώνουν κατά 50% τους λογαριασμούς, αύξηση του κατώτατου μισθού, στήριξη του αγροτικού κόσμου, 13η σύνταξη, μέτρα για τη νέα γενιά, αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου.

Τέλος, στο Συνέδριο τέθηκαν και οι προτάσεις του Α. Τσίπρα για εκλογή προέδρου και Κ.Ε. από τη βάση του κόμματος στις 15 Μαΐου. Στον αντίποδα από την τάση «Ομπρέλα» κατατέθηκε πρόταση να εκλέγονται όπως προβλέπει το καταστατικό. Η πρόταση του Α. Τσίπρα πλειοψηφήθηκε και ο ΣΥΡΙΖΑ ακολουθεί τις εξελίξεις και στο οργανωτικό επίπεδο των αστικών κομμάτων.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Η θέση του ΚΚΕ για τον πόλεμο στην Ουκρανία

Το ΚΚΕ θεωρεί πηγή του πολέμου τον «ανταγωνισμό ανάμεσα σε ιμπεριαλιστικά κέντρα» και πιο συγκεκριμένα «το μοίρασμα του ορυκτού πλούτου, της Ενέργειας, εδαφών και εργατικού δυναμικού, αγωγών και δικτύων μεταφοράς...». Επίσης, ο «αναθεωρητισμός, η αμφισβήτηση κυριαρχικών δικαιωμάτων, το ξαναχάραγμα συνόρων, η διάλυση κρατών δεν είναι προνόμιο του ενός ή του άλλου ιμπεριαλιστικού κέντρου». Μάλιστα «μαλώνει» το Κομμουνιστικό Κόμμα Ρωσικής Ομοσπονδίας το οποίο διακρίνει «στις κινήσεις περικύκλωσης της Ρωσίας από το ΝΑΤΟ, την ΕΕ και τις ΗΠΑ «ολοκληρωτικό πόλεμο» κατά της Ρωσίας». Με λίγα λόγια το ΚΚΕ αν και μιλάει για ιμπεριαλιστικό πόλεμο, αυτό το θεωρεί περισσότερο ως ένα ιμπεριαλιστικό φόντο (ΝΑΤΟ-ΗΠΑ-Ε.Ε. και Ρωσίας) και δεν υποστηρίζει ότι έχουμε να κάνουμε με έναν ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο.

Αλλά αν το ΚΚΕ εννοεί ότι ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ δεν συμμετέχουν στον πόλεμο επειδή δεν έχουν κηρύξει τον πόλεμο στη Ρωσία, τότε μάλλον υποτιμά τον άνευ προηγουμένου εξοπλισμό, χρηματοδότηση, στρατιωτική εκπαίδευση επί χρόνια, οικονομικό πόλεμο με την κωδική ονομασία κυρώσεις, τους μισθοφόρους, την αντιρωσική υστερία κ.λπ., από την πλευρά των δυτικών ιμπεριαλιστών. Η μήπως η επέμβαση στην Συρία π.χ. συνοδεύτηκε από κάποια κήρυξη πολέμου ανάμεσα σε ιμπεριαλιστές;

Τα πράγματα θα ήταν απλούστερα αν είχαμε μόνο ή κυρίως μια εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Όμως δεν έχουμε κάτι τέτοιο. Έχουμε περισσότερο μια επέμβαση του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία, εναντίον της Ρωσίας (εδώ και αρκετά χρόνια), η οποία ενισχύθηκε το τελευταίο δίμηνο με το ξέσπασμα

του πολέμου. Ο Πούτιν «πρόλαβε» να επιθεθεί πρώτος και αυτό ενδεχομένως να έχει δυσκολέψει αρκετούς στην ανάλυση του χαρακτήρα του πολέμου. Για παράδειγμα το γεγονός ότι η απόσταση μεταξύ Κιέβου και Ουάσιγκτον είναι πάνω από 7.500 χιλιόμετρα, αλλά η απόσταση Κιέβου και Μόσχας είναι μόνο 750 χιλιόμετρα ξεκαθαρίζει καλύτερα το ποια πλευρά είναι στην πράξη περισσότερο επιθετική, αλλά σε τίποτα δεν αλλάζει τον χαρακτήρα του πολέμου.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι ένα επεισόδιο ενός νέου παγκοσμίου πολέμου ο οποίος έχει τις ρίζες του σε όσα το ΚΚΕ δεν αναφέρει καν ή δεν αναλύει γιατί δεν αντιλαμβάνεται τον συστημικό χαρακτήρα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, δηλαδή: το μακρύ κύμα κάμψης των τελευταίων δεκαετιών με την κρίση του 2008 και την τεράστια διόγκωση του παρασιτικού χρηματοπιστωτικού τομέα, την αδυναμία των δυτικών ιμπεριαλιστών να ανατάξουν την οικονομική, πολιτική, κοινωνική κρίση με όσα μέσα έχουν χρησιμοποιήσει έως τώρα, την ενδυνάμωση των αναδυόμενων δυνάμεων κ.α.

Πρώτο καθήκον των επαναστατών θα έπρεπε να είναι όχι να καταδικάζουν σε κάθε ευκαιρία την «απαράδεκτη εισβολή», αλλά πρώτα και κύρια την δική τους κυβέρνηση. Αλλά αυτό από μόνο του δεν αρκεί, όπως άλλωστε το να μην υποστηρίζει κανείς κάποιο ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο. Άλλωστε το ΚΚΕ δεν μπορεί να κάνει μαθήματα ούτε για αυτό γιατί σε όλη του την ιστορία –στις κρίσιμες ειδικά στιγμές– επέλεγε «προοδευτικές μερίδες» της αστικής τάξης ή ιμπεριαλιστές (λαϊκά μέτωπα ενάντια στην άνοδο του φασισμού, «δημοκρατικό» ιμπεριαλιστικό στρατόπεδο ενάντια στο φασιστικό στρατόπεδο ή και ανάποδα όταν αυτό εξυ-

πηρετούσε, βλέπε σύμφωνο Χίτλερ-Στάλιν κ.α.).

Είναι επίσης αυτονόητο ότι το καθήκον των επαναστατών δεν πρέπει να εξαντλείται στα συνθήματα της ειρήνης και στην καταγγελία του πολέμου, αλλά πρέπει να προχωράνε και στο επίπεδο των πολέμων που κατευθύνονται υπέρ της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης. Το πρόβλημα δεν είναι με λίγα λόγια να καταδικάσουμε περισσότερο τον έναν ή τον άλλο ιμπεριαλιστή ή να τους καταδικάσουμε το ίδιο. Το πρόβλημα είναι να τους εμποδίσουμε να κάνουν πόλεμο. Αυτό βέβαια, η εργατική τάξη σε τελική ανάλυση δεν μπορεί να το αποτρέψει με άλλο μέσο παρά μόνο με την σοσιαλιστική επανάσταση. Εδώ επίσης υπάρχει σιγή ασυρμάτου από την πλευρά του ΚΚΕ. Ο σοσιαλισμός αποκόπτεται από την σοσιαλιστική επανάσταση, η σοσιαλιστική επανάσταση από την ανάλυση της εποχής και των καθηκόντων της, το κίνημα και τους αγώνες και τελικά από την πάλη ενάντια στην κυβέρνηση και την πάλη ενάντια στον πόλεμο.

Το πρώτο καθήκον θα έπρεπε να είναι ένα αντιπολεμικό κίνημα με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις, αποκλεισμούς κ.λπ. που θα έχουν σαν στόχο την παρεμπόδιση της δικής μας κυβέρνησης να συμμετέχει στον πόλεμο. Ταυτόχρονα να υπερασπιστεί και να διεκδικήσει τις κοινωνικές ανάγκες και δικαιώματα, και να μην επιτρέψει σε καμία περίπτωση οποιαδήποτε ανακωχή, η οποία θα την διευκολύνει να διεξάγει τον πόλεμο. Το κλειδί δηλαδή βρίσκεται κυρίως στο πώς εμποδίζουμε τον πόλεμο, πώς οργανώνουμε κίνημα και όχι μόνο πώς δεν συμμετέχουμε σαν χώρα κ.λπ. ή αν λέμε «κανένας φαντάρος έξω από τα σύνορα» (και αξιωματικός, προσθέτει συχνά το ΚΚΕ, κλείνοντας το μάτι στους αστικούς μηχανι-

σμούς).

Το ΚΚΕ όμως δεν έχει κανένα τέτοιο σχέδιο και δεν προετοιμάζεται γι' αυτό. Έτσι, δεν γίνεται η εργατική τάξη να ξεπηδήσει σαν την Αθηνά πάνοπλη μέσα από το κεφάλι του Δία, αν δεν διευκολυνθεί να παλέψει μέσα από έναν τέτοιο δρόμο. Ο περιορισμός κύρια σε ομιλίες δεν οδηγεί σε μια ανεξάρτητη γραμμή, αλλά σε μια γραμμή αδράνειας και εκλογικής ετοιμότητας.

Τέλος το ΚΚΕ υποστηρίζει πως «Οι Ένοπλες Δυνάμεις της χώρας δεν έχουν καμιά δουλειά εκτός συνόρων. Το καθήκον τους είναι να υπερασπίζονται τα σύνορα, την εδαφική ακεραιότητα της πατρίδας, τα κυριαρχικά δικαιώματά μας». Η υπεράσπιση των συνόρων όμως δεν μπορεί να γίνει μόνο με «αποτροπή», π.χ. αγοράζοντας περισσότερες торπίλες (τη δαπάνη υπερψήφισε το ΚΚΕ στη Βουλή), αλλά και με πόλεμο, δηλαδή να χρησιμοποιηθούν οι торπίλες που έχουν αγοραστεί. Σε αυτή την περίπτωση, το ΚΚΕ θεωρεί δεδομένο ότι ο πόλεμος θα είναι «δίκαιος από τη δική μας πλευρά» και άρα πρέπει να υπερασπιστούμε πάση θυσία «τα σύνορα». Θεωρεί δεδομένο ότι «οι ένοπλες δυνάμεις» (φαντάροι και αξιωματικοί μαζί δηλαδή) δεν αποτελούν μαζί με την αστυνομία και τα δικαστήρια τον κατασταλτικό και μόνιμο πυρήνα του αστικού κράτους, αλλά ότι είναι του λαού. Τελικά για το ΚΚΕ μήπως το εθνικό είναι πάνω από το ταξικό; Γιατί θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς, αν οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις έχουν το δικαίωμα να υπερασπιστούν τα εθνικά σύνορα, όπως υποστηρίζει το ΚΚΕ, γιατί να μην αναγνωρίσει το ίδιο δικαίωμα και στις Ουκρανικές ένοπλες δυνάμεις που δέχονται την επίθεση από τον Ρώσο εισβολέα;

■ Χ. Ζάκας

Καζάνι που βράζει το Περού

Τους τελευταίους μήνες το Περού μοιάζει με καζάνι που βράζει, ενώ πυρακτώνεται από πολλαπλές εστίες. Πότε οι επιλογές του κράτους που ελέγχεται ασφυκτικά από τη ντόπια αντιδραστική ελίτ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, πότε οι κινήσεις ρεβάνς των τελευταίων ενάντια στον περουβιανό λαό και τις πολιτικές επιλογές του και πότε οι καταστροφικές συμβιβαστικές πολιτικές επιλογές του προέδρου Καστίγιο, που μέρα με τη μέρα απομακρύνεται διαρκώς από την εφαρμογή του μετριοπαθούς προγράμματός του, οδηγούν ξανά και ξανά την οργή των εργαζόμενων και φτωχών λαϊκών μαζών στην υπερχειλίση.

πρακτικά ανεκμετάλλευτη την ευρεία και θερμή στήριξη των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, υποχώρησε σε κάθε απειλή, επίθεση και εκβιασμό της περουβιανής ελίτ και των ιμπεριαλιστών επιδιώκοντας τον «έντιμο συμβιβασμό». Μέσα σε 8 μήνες προεδρίας ο Καστίγιο διόρισε 4 κυβερνήσεις, τη μία μετά την άλλη, και καθεμία χειρότερη (δηλαδή πιο φιλοαστική) από την προηγούμενη. Έτσι η στήριξη των μαζών μετατράπηκε γρήγορα σε ανοχή και ακόμη πιο σύντομα σε αγανάκτηση και οργή. Η κυβέρνηση όχι μόνο πρόδωσε τις υποσχέσεις για αλλαγή, αλλά τώρα ακολουθεί και τη μέθοδο διαχείρισης των κρίσεων μέσω της σκληρής καταστολής της Δεξιάς. Ακόμη χειρότερα, είναι αντιμέτωπη με μία ιστορικών διαστάσεων οικονομική και επισιτιστική κρίση και αν δεν συγκρουστεί με την αστική ελίτ προκειμένου να πάρει άμεσα και συγκεκριμένα μέτρα για την ανακοπή της αύξησης των τιμών, με οικονομικές και πολιτικές μεταρρυθμίσεις στην κατεύθυνση των εθνικοποιήσεων και του εργατικού ελέγχου, κινδυνεύει η αριστερά και το εργατικό κίνημα στο Περού (και κατ' επέκταση στη Λ. Αμερική) με μία ιστορικών διαστάσεων ήττα και αμαύρωση.

Ο δρόμος της νίκης για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα του Περού

Όσο και αν ο Πέδρο Καστίγιο και το κόμμα του απογοητεύουν, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα του Περού, που τα τελευταία χρόνια δεν σταματούν να δίνουν τη μία σκληρή μάχη μετά την άλλη, δεν πρέπει να οπισθοχωρήσουν. Πρέπει βασιζόμενοι στις δικές τους δυνάμεις να γεννήσουν τη μαζική επαναστατική δύναμη που θα ηγηθεί των σκληρών συγκρούσεων που απαιτούνται για τη νίκη, για την ικανοποίηση των δικών τους αναγκών και ιστορικών συμφερόντων. Το ιστορικό παράδειγμα που πρέπει να ακολουθήσουν –δεν πρόκειται ποτέ να κουραστούμε να το αναφέρουμε μέσα από τις γραμμές αυτής της εφημερίδας–, είναι η εξέγερση των αγροτών των επαρχιών Λα Κονβενθιόν και Λάρες στο Κούσκο (1958-1964), με την καθοριστική συμβολή των τροτσκιστών και ειδικότερα της ηρωικής μορφής του Ούγκο Μπλάνκο. Όταν η απάνθρωπη εκμετάλλευση και η βία εναντίον των εργατών γης οδήγησε την Συνέλευση των Αντιπροσώπων των Αυτόχθονων Αγροτών να αποφασίσει την οργάνωση της ένοπλης αυτοάμυνας και να ορίσει επικεφαλής τον Ούγκο Μπλάνκο. Με επικεφαλής τον Μπλάνκο οι αγρότες επέβαλαν την αγροτική μεταρρύθμιση, δίνοντας τη γη στα χέρια εκείνων που την δούλευαν. Το παράδειγμα τους ακολούθησαν αγρότες σε όλη την χώρα αναγκάζοντας τις κυβερνήσεις να ξεκινήσουν επίσημα την αγροτική μεταρρύθμιση που ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί. Εκείνη η εξέγερση και η ηγεσία της συνεχίζει να αποτελεί οδηγό για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στο Περού, τη Λ. Αμερική αλλά και ολόκληρο τον κόσμο.

■ Δημήτρης Γκ.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Την 1η Απριλίου, οι εργαζόμενοι της Amazon στις εγκαταστάσεις της εταιρείας στο Στάτεν Άιλαντ της Νέας Υόρκης, πέτυχαν μια ιστορική νίκη. Με ψηφοφορία ενέκριναν την ίδρυση του πρώτου σωματείου στην 27χρονη ιστορία της Amazon με ποσοστό 55% υπέρ. Η Amazon αποτελεί τον δεύτερο μεγαλύτερο εργοδότη στις ΗΠΑ και τον τρίτο μεγαλύτερο στον κόσμο και σημείωσε ρεκόρ κερδών για το 2021 στα 33,6 δις ενώ η περιουσία του ιδιοκτήτη της Τζέφ Μπέζος κινείται στα 200 δις. δολάρια, χωρίς ωστόσο να κατονομάζεται ως ολιγάρχης από τα δυτικά Μ.Μ.Ε.. Στην Amazon επικρατούν εδώ και πολλά χρόνια εργασιακές συνθήκες γαλέρας με τρομερή εντατικοποίηση μέσω συνεχούς παρακολούθησης, χαμηλούς μισθούς, τρομοκρατία και απολύσεις. Ενδεικτικό για την ακραία αντεργατική πολιτική της εταιρίας είναι ότι μόνο για το 2021 δαπάνησε 4,3 εκατ. δολάρια σε εταιρίες με αντικείμενο την αποτροπή όποιας συνδικαλιστικής προσπάθειας και αποτέλεσμα την κατάπνιξη της απόπειρας για δημιουργία σωματείου στην Αλαμπάμα. Αυτή την φορά όμως δεν τα κατάφεραν. Τον Μάρτιο του 2020 ο τωρινός πρόεδρος του Amazon Labor Union (ALU) οργάνωσε μαζί με 50 συναδέλφους του αποχώρηση από την δουλειά λόγω της έλλειψης μέτρων προστασίας από την πανδημία. Με δουλειά μурμηγκιού για τα επόμενα δύο χρόνια ξεκίνησε μια καμπάνια για την δημιουργία σωματείου που σιγά σιγά απέδιδε. Πέρα από τα προσκόμματα που έβαζε η εταιρία με συκοφαντία και απειλές, οι εργαζόμενοι έπρεπε να ξεπεράσουν την κοινωνική ανομοιογένεια τους καθώς το προσωπικό αποτελείται από διαφορετικές ηλικίες και εθνότητες που σε πολλές περιπτώσεις δεν μιλάνε καν την ίδια γλώσσα. Ακόμη, η εταιρία οργάνωσε συναντήσεις για να τρομοκρατήσει τις οποίες ήταν υποχρεωτικό να παρακολουθήσουν οι εργαζόμενοι. Στο τέλος όμως τίποτα από αυτά δεν λειτούργησε με το σωματείο να είναι πλέον γεγονός. Πρέπει να σημειωθεί ότι η πρωτοβουλία και οργάνωση του αγώνα έγινε από εργαζόμενους χωρίς προηγούμενη συνδικαλιστική εμπειρία και χωρίς την στήριξη κάποιου μεγάλου συνδικάτου των οποίων οι γραφειοκρατικές ηγεσίες συχνά παίζουν αρνητικό ρόλο και οδηγούν σε ήττες. Μια τέτοια περίπτωση ήταν η προσπάθεια στην Αλαμπάμα που οργανώθηκε από συνδικαλιστές που πρόσκεινται στο Δημοκρατικό Κόμμα. Το επόμενο βήμα για το ALU είναι ο αγώνας για την υπογραφή σύμβασης. Πρώτα αιτήματα αποτελούν τα 30 δολάρια την ώρα, δύο μισάωρα πληρωμένα διαλείμματα, περισσότερες μέρες άδειας και το να σταματήσουν οι υποχρεωτικές υπερωρίες.

Σρι Λάνκα

Αντιμέτωπη με την χρεωκοπία είναι η νησιωτική χώρα των 22 εκατομμυρίων κατοίκων που δεν μπορεί να αποπληρώσει τις δόσεις των δανείων της και έχει στερέψει από συναλλαγματικά αποθέματα με αποτέλεσμα να υπάρχουν ελλείψεις σε φαγητό και καύσιμα. Η οικογενειοκρατία επικρατεί στο πολιτικό σύστημα καθώς πρόεδρος της χώρας είναι ο Γκοταμπάγια Ρατζαπάκσα και πρωθυπουργός ο μικρότερος αδερφός του, Μαχίντα Ρατζαπάκσα ενώ πρόσφατα αποπέμφθηκε ο υπουργός οικονομικών και έτερος αδερφός Μπάζιλ Ρατζαπάκσα. Το 2016 ο πρόεδρος της χώρας απευθύνθηκε στο ΔΝΤ και έλαβε δάνειο 1,3 δις. δολάρια. Στα τέλη του Απριλίου αντιπροσωπεία θα ξανασυζητήσει με τα αρπακτικά του ΔΝΤ για δάνειο 4 δις. που θα συνοδεύεται με τους γνωστούς στους έλληνες εργαζόμενους ληστρικούς όρους με το εξωτερικό χρέος της χώρας να αγγίζει τα 51 δις. δολάρια. Από τα τέλη Μαρτίου οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα βγαίνουν καθημερινά στους δρόμους παρά την σκληρή καταστολή που μέχρι στιγμής έχει ως αποτέλεσμα έναν νεκρό διαδηλωτή ζητώντας την παραίτηση του προέδρου και της κυβέρνησης.

Οι κινητοποιήσεις ενάντια στην ακρίβεια

Όπως πολλές χώρες, το Περού αντιμετώπιζε ήδη υψηλό πληθωρισμό πριν από τον πόλεμο στην Ουκρανία. Τον Μάρτιο, ο πληθωρισμός έφτασε σε υψηλό 26 ετών. Το Περού έχει επίσης κηρύξει κατάσταση έκτακτης ανάγκης για τον αγροτικό του τομέα λόγω της αύξησης των τιμών των λιπασμάτων που προκλήθηκαν από τις δυτικές κυρώσεις στη Ρωσία και απειλούν με μαρασμό την φετινή σοδειά. Τη Δευτέρα 4 Απρίλη, ένα κύμα τεράστιων διαδηλώσεων σάρωσε τη χώρα κι ενώ αγρότες και οδηγοί φορτηγών απέκλειαν κύριους αυτοκινητόδρομους προς τη Λίμα ήδη επί δύο εβδομάδες για να διαμαρτυρηθούν για τις αυξήσεις στις τιμές των καυσίμων, των διοδίων και των λιπασμάτων που πυροδότησε η επιβολή πολεμικού τύπου κυρώσεων στη Ρωσία. Η απάντηση της κυβέρνησης Καστίγιο ήταν η πλέον ακατάλληλη, αφού αρχικά έριξε το φταίξιμο στον πόλεμο και σήκωσε τα χέρια ψηλά, έστειλε κατόπιν τα ΜΑΤ εναντίον των διαδηλωτών. Οι διαδηλώσεις που αντιμετωπίστηκαν με βία από την αστυνομία, γρήγορα πήραν χαρακτήρα πολύωρων συγκρούσεων με αυτήν. Κι όταν η κυβέρνηση είδε ότι η διαμαρτυρία φουντώνει, συμμορφώθηκε με τις περουβιανές παραδόσεις της αυταρχικής διακυβέρνησης: τα μεσάνυχτα κήρυξε στρατιωτικό νόμο και απαγόρευση κυκλοφορίας για 24 ώρες. Αυτή η απόφαση, προερχόμενη από μια κατά τα άλλα «αριστερή» και «προοδευτική» κυβέρνηση, άφησε άφωνους τους πάντες και πολύ περισσότερο τους υποστηρικτές της. Έτσι, την επόμενη μέρα οι συγκρούσεις κλιμακώθηκαν. Στην Λίμα οι διαδηλωτές πολιορκήσαν το Κογκρέσο και κατέλαβαν δημόσια κτίρια. Παρόμοιες σκηνές εκτυλίχθηκαν σε όλη τη χώρα, ενώ δεκάδες σταθμοί διοδίων πυρπολήθηκαν. Το απόγευμα της ίδιας μέρας ο Καστίγιο ανακάλεσε την απαγόρευση, ανακοίνωσε αύξηση 10% στους μισθούς, κατάργησε ένα φόρο στα καύσιμα, και ζήτησε (μέτρο μηδενικής αποτελεσματικότητας) από τις εταιρίες πετρελαιοειδών και τροφίμων να πάρουν πίσω τις αυξήσεις.

Οι πιέσεις της ντόπιας ελίτ και των ιμπεριαλιστών και οι αστοχίες του Πέδρο Καστίγιο

Ο Καστίγιο και το κόμμα του, που δηλώνει μαρξιστικό – λενινιστικό, ρίχνει (και σε μεγάλο βαθμό ορθώς) τις ευθύνες στο σαμποτάζ και τον πόλεμο που δέχεται από τη ντόπια αντιδραστική ελίτ και τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Όμως είναι απορίας άξιο γιατί αυτά δεν τα θεωρούσε δεδομένα όταν εκλέχθηκε πέρυσι. Έτσι αφήνοντας

Σρι Λάνκα

Στη δίνη της οικονομικής κατάρρευσης και του κοινωνικού αναβρασμού

Στη χειρότερη οικονομική και πολιτική κρίση από την ανεξαρτητοποίησή της από τους Βρετανούς το 1948, βρίσκεται τους τελευταίους μήνες η Σρι Λάνκα, η κυβέρνηση της οποίας αναγκάστηκε να κηρύξει στάση πληρωμών στο εξωτερικό της χρέος προκειμένου να αποφύγει τη χρεοκοπία. Τεράστιες ελλείψεις σε όλα τα βασικά αγαθά, ατέλειωτες ουρές ανθρώπων που περιμένουν για λίγα τρόφιμα, φάρμακα ή καύσιμα και πολύωρες διακοπές ρεύματος, συνθέτουν την εικόνα της τραγικής κατάστασης που βιώνουν οι κάτοικοι της χώρας. Εδώ και μερικές εβδομάδες, ωστόσο, ένα μαζικό, ενωτικό και ανυποχώρητο κίνημα κατακλύζει την πρωτεύουσα Κολόμπο και ολόκληρη τη χώρα με βασικό αίτημα να παραιτηθεί ο πρόεδρος και η κυβέρνηση.

Η οικονομική κατάρρευση

Στο στόχαστρο των διαδηλωτών βρίσκεται ο πρόεδρος Γκοτάμπαγια Ρατζαπάκσα και ο αδελφός του και πρωθυπουργός της χώρας Μαχίντα Ρατζαπάκσα, μέλη μιας οικογένειας που βρίσκεται στο πολιτικό προσκήνιο τις τελευταίες δεκαετίες (στη σημερινή κυβέρνηση συμμετέχουν δυο ακόμα μέλη της). Χρόνια ανεξέλεγκτου δανεισμού, κακοδιαχείρισης και εφαρμογής νεοφιλελεύθερων πολιτικών τόσο από το σημερινό, όσο και από τα προ-

ηγούμενα καθεστώτα, οδήγησαν σε ένα χρέος που σήμερα φτάνει τα 51 δισ. δολάρια. Η όξυνση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης σε συνδυασμό με την πανδημία και το τελευταίο κύμα ακρίβειας αποτέλεσαν το τελωτικό χτύπημα για τη Σρι Λάνκα. Με την παρότρυνση του ΔΝΤ στο οποίο έχει καταφύγει η χώρα από το 2009 και με στόχο να δώσει ώθηση στην οικονομία, ο πρόεδρος μείωσε τους φόρους των επιχειρήσεων. Το αποτέλεσμα ήταν να μειωθούν ακόμα περισσότερο τα κρατικά έσοδα και η δυνατότητα εισαγωγής αγαθών από τις αγορές του εξωτερικού και να οδηγηθεί σε υποτίμηση το νόμισμα, με καταστροφικά αποτελέσματα για την τσέπη των λαϊκών στρωμάτων. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν η κυβέρνηση να στραφεί στα συναλλαγματικά αποθέματα της χώρας που, όμως, κινδυνεύουν να στερήσουν κι αυτά. Εκτιμάται ότι δεν ξεπερνούν τα 400 εκατ. δολάρια, τη στιγμή που οι δανειακές υποχρεώσεις της χώρας μόνο για φέτος φτάνουν τα 7 δισ. δολάρια. Η κυβέρνηση έχει απευθυνθεί και περιμένει την εκ νέου παρέμβαση του ΔΝΤ, της Ινδίας και της Κίνας, των δυνάμεων δηλαδή που ευθύνονται σε μεγάλο βαθμό για τη σημερινή κατάσταση.

Η πολιτική κρίση

Η πρώτη αντίδραση της κυβέρνησης στο ογκούμενο κύμα διαδηλώσεων ήταν να κηρύξει τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανά-

γκης, να απαγορεύσει την κυκλοφορία και να αποκλείσει την πρόσβαση στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Ο δε πρόεδρος, με διάταγμα συγκέντρωσε στα χέρια του μια σειρά εξουσίες (από την κατά βούληση καταστολή διαδηλώσεων και διαταγή συλλήψεων, μέχρι την κατάσχεση περιουσιών και την αναστολή νόμων). Αυτό, ωστόσο, δεν απέτρεψε την κυβερνητική κρίση με την αθρόα αποχώρηση βουλευτών από τον κεντροαριστερό κυβερνητικό συνασπισμό (πρώτο και καλύτερο το Κομμουνιστικό Κόμμα). Παρά τον ανασχηματισμό που ακολούθησε, η κυβέρνηση δεν διαθέτει πια την πλειοψηφία στη Βουλή (υπολείπεται 5 έδρες) και κινδυνεύει να διαλυθεί από στιγμή σε στιγμή. Ωστόσο, και παρόλο που απέρριψε κατηγορηματικά την πρόταση του προέδρου για σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας, η αντιπολίτευση – τόσο η κύρια φιλοδυτική αντιπολιτευτική συμμαχία «Ενωμένη Εθνική Δύναμη», όσο και οι υπόλοιπες δυνάμεις – δεν έχει ως τώρα προχωρήσει σε πρόταση μομφής εναντίον της. Το ενδεχόμενο, πάντως, των πρόωρων εκλογών – και ως μέσο εκτόνωσης της πολιτικής και κοινωνικής κρίσης – δεν αποκλείεται, αν ο πρωθυπουργός εμείνει στην απόφασή του να μην παραιτηθεί.

Το κίνημα

Ούτε η απαγόρευση κυκλοφορίας, ούτε η κατάσταση έκτακτης ανάγκης έχουν κατα-

φέρει να συγκρατήσουν την οργή των διαδηλωτών που επί μέρες βρίσκονται στο δρόμο, απαιτώντας την απομάκρυνση προέδρου και κυβέρνησης. Ένα δεύτερο χαρακτηριστικό αυτού του κινήματος είναι η υπέρβαση των θρησκευτικών και εθνοτικών διαφορών που για δεκαετίες κρατούν τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα διαιρεμένους και έχουν οδηγήσει σε πογκρόμ, μαζικές σφαγές πληθυσμών (κυρίως Ταμίλ) και εμφυλίου (ο τελευταίος διήρκεσε 26 χρόνια και τέλειωσε το 2009), παρά την σημαντική πολιτική δύναμη και επιρροή μαρξιστικών δυνάμεων (ανάμεσά τους και η τροτσικιστική LSSP) και εξτρεμιστικών οργανώσεων, όπως το μαοϊκών καταβολών Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο (JVP). Το κρίσιμο ζήτημα – όμοια με όλες τις μεγαλειώδεις εξεγέρσεις που έχουν ξεσπάσει την τελευταία περίοδο, κυρίως στην Αφρική και την Νότια Αμερική – παραμένει η ανάδειξη μιας ριζοσπαστικής ηγεσίας, ριζωμένης στο λαό, ικανής να εκφράσει και να υπηρετήσει τα συμφέροντα των λαϊκών μαζών, αλλά και να ανταπεξέλθει στους χειρισμούς και τις τρικλοποδιές της ντόπιας αστικής τάξης και των ξένων πατρώνων της.

■ Μαρία Κτιστάκη

Πακιστάν: Ανατροπή κυβέρνησης Ιμραν Χαν

Το Πακιστάν, χώρα κλειδί στην Κεντρική Ασία βρίσκεται σήμερα στην καρδιά των τεράστιων γεωπολιτικών μετασχηματισμών που φέρνει ο κινέζικος «Δρόμος του Μεταξίου». Οι διμερές σχέσεις Κίνας-Πακιστάν από το 2013 έχουν αποκτήσει στρατηγικό χαρακτήρα ιστορικής σημασίας μέσω του λεγόμενου “Οικονομικού Διάδρομου Κίνας-Πακιστάν” (CPEC) για την κατασκευή έργων υποδομής στο Πακιστάν αρχικά 47 δισ. δολ. ενώ η ανανέωση της το 2020 ξεπερνάει τα 62 δισ. δολάρια. Το CPEC αναβαθμίζει τις υποδομές του Πακιστάν με την κατασκευή σύγχρονων δικτύων μεταφορών και πολυάριθμων ενεργειακών έργων δημιουργώντας ένα τεράστιο οδικό (αυτοκινητόδρομος Καρατσι-Λαχόρη 1100 χλμ κ.α) και σιδηροδρομικό δίκτυο (αναβάθμιση γραμμής Καρατσι-Πεσαβάρ 1,687 χλμ) που συνδέουν το βόρειο Πακιστάν και την Δυτική Κίνα με τους θαλάσσιους λιμένες του Γκουαντάρ και του Καρατσι όπου τα κινέζικα εμπορεύματα μεταφέρονται σε Αφρική, Μέση Ανατολή και Ευρώπη. Ταυτόχρονα σχεδιάζει την ενεργειακή του αυτονομία με περαιτέρω ανάπτυξη της πυρηνικής ενέργειας (καλύπτει ήδη το 7,5% των αναγκών του) και κατασκευή 32 νέων πυρηνικών σταθμών μέχρι το 2050 συνολικής ισχύς 40.000 MW. Με δημιουργία 2,3 εκατ θέσεων εργασίας μεταξύ 2015 και 2030 και προσθήκη 2,5 ποσοστιαίες μονάδες στο ετήσιο ΑΕΠ της χώρας, όχι άδικα η επίδραση του CPEC στην οικονομία του Πακιστάν έχει συγκριθεί με το αμερικάνικο Σχέδιο Μάρσαλ στην ανοικοδόμηση της μεταπολεμικής Ευρώπης.

Το υπόβαθρο της σημερινής πολιτικής κρίσης στο Πακιστάν βρίσκεται σε αυτές

τις στενές σινο-πακιστανικές σχέσεις οι οποίες ισχυροποιήθηκαν ιδιαίτερα κατά την περίοδο της πανδημίας του κορονοϊού όταν μέσω διμερών συμφωνιών το Πακιστάν εμβολίασε καθολικά τον πληθυσμό του με το κινέζικο εμβόλιο έχοντας μονάχα 30.000 θανάτους (Ελλάδα 28.800 θανάτους) σε πληθυσμό 220 εκατ, όταν η γειτονική Ινδία 1,3 δισ. κατοίκων ξεπέρασε το 0,5 εκατ θανάτων παρότι στο έδαφος της παράγεται το 60% των εμβολιαστικών αναγκών παγκοσμίως (Astrazeneca κ.α). Η εκλογή του Ιμραν Χαν το 2018 υπήρξε μια είδους πολιτική ανατροπή για το καθεστώς δικομματισμού της Μουσουλμανικής Ένωσης και του Λαϊκού Κόμματος και μια σχετική απομόνωση του στρατού, ενώ σημειώθηκε σταδιακή απομάκρυνση από τις επιλογές των ΗΠΑ σε Μέση Ανατολή και Αφγανιστάν όπου στήριζε την ειρηνευτική διαδικασία, διατήρησε καλές σχέσεις με τους Ταλιμπάν, ενώ προσέγγισε το Ιράν. Σε μια προσπάθεια “ευρασιατικής ολοκλήρωσης” και μέλος της “ομάδας της Σαγκάης” - ιδιαίτερα θορυβημένη από τις εξελίξεις στο Καζακιστάν - διατήρησε αναβαθμισμένες σχέσεις με τη Ρωσία. Αναμφίβολα η παρουσία του Ιμραν Χαν στη Μόσχα ακριβώς όταν ξεκινούσε η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία έδωσαν έναν ιδιαίτερο συμβολισμό σε αυτή την σχέση.

Η πορεία αυτή οδήγησε σε σοβαρή πολιτική αστάθεια με σύσσωμη την αντιπολίτευση να καταθέτει πρόταση μομφής (απορρίφθηκε με απόφαση του προεδρείου της Βουλής) κατά του Ιμραν Χαν ενώ 17 μέλη του κυβερνητικού συνασπισμού να παραιτούνται. Στην συνέχεια ο Χαν κάλεσε τον Πρόεδρο Αρίφ Αλβί να διαλύσει την Βουλή, υποστηρίζοντας πως “η αντιπολίτευση συνεργάζεται με τις ΗΠΑ για

την ανατροπή της κυβέρνησής του, επειδή έχει στενούς δεσμούς με τους αντιπάλους τους Ρωσία και Κίνα” και ζήτησε πρόωρες εκλογές εντός τριμήνου, σύμφωνα με τον κανονισμό. Η αντιπολίτευση χαρακτηρίσε παράνομη την απόρριψη της πρότασης δυσπιστίας και προσέφυγαν στο Ανώτατο Δικαστήριο το οποίο έκρινε όλη τη διαδικασία αντισυνταγματική, αποκατέστησε τη Βουλή και διέταξε ψηφοφορία επί της πρότασης μομφής η οποία ψηφίστηκε τελικά από 174 βουλευτές σε σύνολο 342 οδηγώντας με οριακή πλειοψηφία στην αποπομπή του Ιμραν Χαν και στην συνέχισή σε συγκρότηση νέας κυβέρνησης από την αντιπολίτευση με πρωθυπουργό τον Σεχζάντ Σαρίφ της Μουσουλμανικής Ένωσης, παλιό “γνώριμο” της πολιτικής ζωής, εμπλεκόμενο στα Panama Papers για σκάνδαλα διαφθοράς με ιδιαίτερες σχέσεις με το στρατό.

Οι μεγάλες διαδηλώσεις υπέρ του Ιμραν Χαν δείχνουν πως η τελική ανατροπή του δεν θα είναι πολύ εύκολη υπόθεση, όποτε και αν γίνουν οι εκλογές.

Από την γέννηση του αυταρχικού και милитарιστικού το κράτος του Πακιστάν στηρίζεται σε έναν τεράστιο και σύγχρονα εξοπλισμένο στρατό (διαθέτει 165 πυρηνικές κεφαλές) με στενές σχέσεις με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Διατηρεί ταυτόχρονα το συνταγματικό δικαίωμα να «ενεργεί προς βοήθεια των μη στρατιωτικών ομοσπονδιακών κυβερνήσεων όταν κληθεί να το πράξει». Δικαίωμα του οποίου κάνει χρήση για να καταστείλει το εργατικό κίνημα, και να ανατρέψει κυβερνήσεις.

Το милитарιστικό και αυταρχικό πακι-

στανικό κράτος είναι προϊόν της πολιτικής του “διαίρει και βασίλευε” των βρετανών ιμπεριαλιστών που χρησιμοποίησαν τις θρησκευτικές διαφορές των λαών μπροστά στον αντιαποικιακό αγώνα στις Βρετανικές Ινδίες ως το τελευταίο σωσίβιο τους. Μπροστά στον φόβο να εκδιωχθούν κακείν κακώς από την Ινδία και για να μετριάσουν την δύναμη που είχε αποκτήσει το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο (δημιουργήθηκε το 1885 και κήρυξε την ανεξαρτησία της Ινδίας το 1930) οι βρετανοί στήριξαν το κόμμα του Μουσουλμανικού Σύνδεσμου προωθώντας την ιδέα ενός ξεχωριστού μουσουλμανικού κράτους και εντέλει το 1947 διαμέλισαν την Ινδία και το Πακιστάν (σε δυτικό και ανατολικό) επιβάλλοντας τους δικούς τους όρους που το Ινδικό Εθνικό Κογκρέσο και ο Γκάντι δεν αποδέχονταν. Αποτέλεσμα αυτού του διαμελισμού ήταν ο ο πρώτος ινδο-πακιστανικός πόλεμος του 1947, ένα τρομερό ξέσπασμα βίας μεταξύ Ινδουιστών, Σιχ και Μουσουλμάνων (το ένα τρίτο των μουσουλμάνων της Βρετανικής Ινδίας παρέμεινε στην Ινδία) που άφησε 2 εκατ νεκρούς και 14 εκατ εκτοπισμένους και αργότερα ο πόλεμος ανεξαρτησίας του Μπαγλαντές (1971, περίπου 2 εκατ νεκροί). Πακιστάν και Ινδία βρίσκονται σε μόνιμη ενεργή σύγκρουση στο Κασμίρ (3 ινδο-πακιστανικοί πόλεμοι: 1965, 1971, 1999, 41.000 νεκροί) με το Πακιστάν να ελέγχει το 30% της γης, η Ινδία το 55% (70% του πληθυσμού) και η Κίνα το 15%. Ανησυχητικό είναι πως στο πρόγραμμα του Σαρίφ ιεραρχείται ψηλά η απαίτηση του Πακιστάν να καταργηθεί το άρθρο 370 στο Σύνταγμα της Ινδίας (παρέχει στο Κασμίρ δυνατότητες αυτονομίας, ξεχωριστό σύνταγμα, κρατική σημαία και αυτονομία εσωτερικής διοίκησης) γεγονός που μπορεί να αναθερμάνει την στρατιωτική σύγκρουση στην περιοχή.

■ Πασουλίν Μπουμπουλίμα

Τι δείχνουν τα αποτελέσματα των γαλλικών εκλογών

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Ο πρώτος γύρος

Στις 17 Απρίλη διεξήχθη ο πρώτος γύρος των προεδρικών εκλογών, όπου συμμετείχαν 35 εκατ. ψηφοφόροι. Ο Μακρόν απέσπασε 9,8 εκατ. ψήφους, η Λεπέν 8,1 εκατ., ο Μελανσόν 7,7 εκατ., ο Ζεμούρ 2,5 εκατ., η Πεκρές 1,7 εκατ., ο Ζαντό 1,6 εκατ., ο Ρουσέλ 0,8 εκατ. και η Χινταλγκό 0,6 εκατ. Τέλος, ο Πουτού 0,27 εκατ. και η Αρτό 0,19 εκατ. Αντίστοιχα, στον πρώτο γύρο του 2017 συμμετείχαν 37 εκατ. Ο Μακρόν είχε αποσπάσει 8,6 εκατ., η Λεπέν 7,7 εκατ., ο Φιλιόν 7,2 εκατ., ο Μελανσόν 7,1 εκατ., ο Αμόν 2,3 εκατ., ο Πουτού 0,39 εκ. και η Αρτό 0,23 εκατ.

Πρώτον, η εκλογική περίοδος, που ουσιαστικά διήρκεσε όλο το προηγούμενο εξάμηνο, ξεκίνησε με την θεαματική δημοσκοπική εμφάνιση του Ζεμούρ, που παρουσιαζόταν ανά στιγμές να διεκδικεί ακόμα και την δεύτερη θέση. Πρόκειται για ένα φαινόμενο αντίστοιχο με την νέα άκρα δεξιά του Μπολσονάρο, του Τράμπ, του Ορμπάν. Αναδείχθηκε και υποστηρίζεται από τον μεγαλοκαπιταλιστή Μπολορέ, που ελέγχει, μεταξύ άλλων, ένα εκτεταμένο δίκτυο μέσων ενημέρωσης. Οι ρατσιστικές του ιδέες μονοπώλησαν κατά το πρώτο διάστημα την μιντιακή συζήτηση, ειδικότερα με την συνομοσιολογική του εμμονή ότι υπάρχει σχέδιο αντικατάστασης του γαλλικού λευκού πληθυσμού με αφρικανικό και μουσουλμανικό πληθυσμό. Στο οικονομικό πεδίο δεν δίστασε να παρουσιάσει ανοιχτά το νεοφιλελεύθερό του πρόγραμμα: μαζικές μειώσεις φόρων στους επιχειρηματίες, μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, αύξηση των ορίων ηλικίας για την σύνταξη, κατάργηση της «γραφειοκρατίας» κ.λπ. Τα αποτελέσματά του είναι σημαντικά, διότι αποσπάστηκαν μέσα σε συνθήκες πολωτικής ψήφου και επιπλέον στηρίχθηκαν σε έναν σχηματισμό, την «Ανακατάκτηση», που μέσα σε λίγους μήνες από την ίδρυσή του συγκέντρωσε περίπου 100 χιλιάδες μέλη, ακόμα και εάν στην μεγάλη τους πλειοψηφία πρόκειται απλώς για μέλη-συνδρομητές.

Στην συνέχεια, η πολιτική συζήτηση μετατοπίστηκε προς το καυτό ζήτημα της αγοραστικής δύναμης, των μισθών και της ακρίβειας, ενώ ο πόλεμος στην Ουκρανία κυριάρχησε το τελευταίο διάστημα στις αντιπαραθέσεις.

Δεύτερον, τα εκλογικά αποτελέσματα επιβεβαιώνουν την πλήρη εκλογική συντριβή των δύο μεταπολεμικών αστικών πυλώνων. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα που ήδη είχε υποστεί τις συνέπειες της προεδρίας του Ολάντ αποσπώντας την πέμπτη θέση με την υποψηφιότητα του Αμόν, συνεντρίβη πλέον με την υποψηφιότητα της δημάρχου του Παρισιού Ιντάλ-

γκο. Παρόμοια πορεία ακολουθούν οι Ρεπουμπλικάνοι, κόμμα της κλασικής δεξιάς, με την υποψηφιότητα της Πεκρές. Έτσι, όλη η Γαλλία απόλαυσε σε ζωντανή μετάδοση την κλάψα της υποψήφιας, καθώς το κράτος δεν θα αποζημιώσει, λόγω των πολύ χαμηλών αποτελεσμάτων της, τα έξοδα της εκλογικής καμπάνιας. Η Πεκρές υπερθεμάτιζε τις μειώσεις φόρων για τους επιχειρηματίες, την μείωση ασφαλιστικών εισφορών και την κάθε είδους νεοφιλελεύθερη ελάφρυνση του κεφαλαίου για την υποτιθέμενη «απελευθέρωση της ανάπτυξης». Προσπάθησε να εμφανιστεί ως η σοβαρή και υπεύθυνη δεξιά ανάμεσα στο Ζεμούρ και την Λεπέν, αντιγράφοντας κομμάτια του εθνικιστικού και ρατσιστικού τους λόγου.

Τρίτον, τα εκλογικά αποτελέσματα του Μακρόν, που αποσπά ένα εκατομμύριο ψήφους περισσότερους από το 2017, μπορούν να εξηγηθούν από την κατάρρευση του σοσιαλιστικού και ρεπουμπλικανικού κόμματος και την μετακίνηση ψηφοφόρων που επέλεξαν το μικρότερο κακό και επιθυμούν την αποφυγή περιπετειών είτε προς τα δεξιά (Λεπέν) είτε προς τα αριστερά (Μελανσόν). Η πολεμική συγκυρία φαίνεται να τον ευνόησε, ενισχύοντας τα φοβικά αισθήματα μερίδας της γαλλικής κοινωνίας. Σε κάθε περίπτωση, τον Μακρόν ψήφισαν οι μεγάλες ηλικίες, οι συνταξιούχοι, τα στελέχη όλων των βαθμίδων, οι επιχειρηματίες, οι έμποροι, τα υψηλά εισοδήματα. Το 38% των συνταξιούχων και το 35% των στελεχών ψήφισαν Μακρόν, ενώ μόλις το 20% των ψηφισάντων ηλικίας 18-24 ετών, προτίμησαν Μακρόν. Οι οικογενειακές εστίες με άνω των 3.500 ευρώ ανά μήνα ψήφισαν κατά 39% Μακρόν ενώ κατεβαίνοντας την εισοδηματική κλίμακα, φτάνουμε στο 14% της ψήφου όσων το μηνιαίο οικογενειακό εισόδημα είναι κάτω των 1000 ευρώ.

Ο Μακρόν απέφυγε να κάνει καμπάνια, προφανώς γνωρίζοντας ότι όσο περισσότερο εκφράζεται, τόσο πιο πολύ απωθεί και τόσο πιο πολύ δεσμεύεται σε ένα θολό τοπίο, χωρίς να γνωρίζει ποιος θα είναι ο αντίπαλός του στον δεύτερο γύρο. Σε κάθε περίπτωση, παρουσιάστηκε ως ο σοβαρός και υπεύθυνος υποψήφιος, υποστηρίχθηκε από την πλειοψηφία της αστικής τάξης, από τους κρατικούς θεσμούς, με την εξαίρεση του στρατού και της αστυνομίας, και φυσικά από την ΕΕ.

Τέταρτον, η υποψηφιότητα του Μελανσόν καταφέρνει να απορροφήσει ως χρήσιμη ψήφος όλες τις αριστερές ψήφους. Ανήλθε πρώτος με εκπληκτικά ποσοστά 45% - 60% σε όλα σχεδόν τα προάστια του Παρισιού, όπου μένουν 10 εκατ., στην μεγάλη τους πλειοψηφία εργατική τάξη μεταναστευτικής καταγωγής, ενώ σημείωσε πολύ καλά σκορ σε όλες τις μεγάλες πόλεις, ακόμα και μέσα στο Παρίσι, αποσπώντας την πρώτη θέση σε αρκετές από αυτές (Λιλ, Τουλούζη, Στρασβούργο, Μασσαλία). Συγκέντρωσε μεγάλα και ομοιόμορφα ποσοστά σε όλα τα κοινωνικά στρώματα και κατηγορίες, από εργάτες, υπαλλήλους, στελέχη και επιχειρηματίες, όπως επίσης και στην νεολαία, αποσπώντας μία στις τρεις ψήφους όσων νέων ψήφισαν. Ο Μελανσόν έκανε καμπάνια ως υποψήφιος των λαϊκών στρωμάτων, αλλά πάντα μέσα στα πλαίσια της

υπευθυνότητας. Κατώτατος 1400 καθαρά, δηλαδή 100 ευρώ περισσότερο από τον τρέχοντα, την ίδια στιγμή που από παντού γίνεται κατανοητό ότι κάτω των 2000 ευρώ καθαρά η ζωή είναι δύσκολη. Απαγόρευση των απολύσεων αλλά μόνο στους κερδοφόρους ομίλους. Παχιά λόγια για δημοκρατική αστυνομία, «οικολογικό και αλληλέγγυο προστατευτισμό» και μεγάλη δόση εκλογικών αυταπατών: «Εάν θέλετε να βγείτε στην σύνταξη πριν τα 65 χρόνια, πριν τα 62 χρόνια, δεν χρειάζεται να κάνετε απεργίες, που υποσκάπτουν το εισόδημά σας, δεν χρειάζεται να πηγαίνετε σε διαδηλώσεις που έχουν καταστεί επικίνδυνες από τον αρχηγό της αστυνομίας Λαλεμάν, σας αρκεί να ρίξετε μία ψήφο με τον όνομά μου». Δεν είναι περίεργο λοιπόν που ο Μελανσόν χαρακτηρίστηκε ως «έτοιμος να κυβερνήσει» και το πρόγραμμα του χαιρέτηθηκε ως «σοβαρό» από τον πρόεδρο του γαλλικού ΣΕΒ Ρου Ντε Μπεζιέ σε τηλεοπτική εκπομπή. Μετά το μικρό χάπι του οριακού αποκλεισμού από τον δεύτερο γύρο, απηύθυνε έκκληση για καμία ψήφο στην Λεπέν, χωρίς να καλέσει σε υπερψηφίση του Μακρόν. Σε εσωτερική διαβούλευση του σχηματισμού του Μελανσόν σχετικά με τον δεύτερο γύρο, όπου συμμετείχαν 210 χιλιάδες άτομα, το ένα τρίτο τάχθηκε υπέρ της ψήφου Μακρόν, ένα τρίτο υπέρ της λευκής/άκυρης ψήφου και το ένα τρίτο υπέρ της αποχής. Λίγες μέρες αργότερα ο Μελανσόν κάλεσε σε υπερψηφίση του σχηματισμού του στις κοινοβουλευτικές του Ιούνη για να εκλεγεί «πρωθυπουργός», διατρανώνοντας ότι, είναι ο πρωθυπουργός και το κοινοβούλιο που ασκεί νομοθετικό έργο και κυβερνά και όχι ο πρόεδρος. Έτσι, ενόψει των κοινοβουλευτικών εκλογών, έστειλε επιστολή για ενδεχόμενη συνεργασία σε πολλές οργανώσεις της αριστεράς, στην οποία το ΝΑΚ ήδη απάντησε καταρχήν θετικά.

Πέμπτον, η ψήφος στην Λεπέν παρουσιάζει λαϊκά, νεολαιίστικα και επαρχιακά χαρακτηριστικά. Η ύπαιθρος, τα χαμηλά εισοδήματα, ένας στους τρεις ψηφισάντες νέους και το 42% των εργατών ψήφισαν Λεπέν. Η Λεπέν συνέχισε την προσπάθεια να εμφανιστεί ως σοβαρή και υπεύθυνη υποψήφια. Ο ακραιφνής λόγος του Ζεμούρ κατέλαβε το δεξιό άκρο της πολιτικής σκηνής μετατοπίζοντας όλο το σκηνικό προς τα δεξιά και κανονικοποιώντας την Λεπέν. Επιχείρησε να παρουσιαστεί ως η εθνική, λαϊκή αντιπρόταση στον Μακρόν, δημαγωγώντας επί της αγοραστικής δύναμης και αμφισβητώντας όψεις της ΕΕ και της εξωτερικής πολιτικής της Γαλλίας.

Έκτον, οι δύο υποψήφιοι της άκρας αριστεράς, ο Πουτού του ΝΡΑ και η Αρτό της Lutte Ouvrière, δεν κατάφεραν να έχουν αξιολογικά εκλογικά αποτελέσματα, παρά τις εκλογικές τους καμπάνιες, ιδιαίτερα της Αρτό, που ήταν πολύ εντατική και εκτεταμένη. Η χρήσιμη ψήφος προς τον Μελανσόν τους άσκησε ασφυκτική πίεση.

Ο δεύτερος γύρος

Είναι σαφές ότι στις δύο εβδομάδες που μεσολαβούν μεταξύ πρώτου και δεύτερου γύρου, η αστική τάξη συντάχθηκε με τον Μακρόν. Ένα σωρό άρθρα στον

αστικό τύπο κινδυνολογούσαν για το ενδεχόμενο εκλογής της Λεπέν, κάνοντας λόγο για έξοδο από την ΕΕ, διασάλευση της οικονομίας, γεωπολιτικούς κινδύνους, υπονόμευση της δημοκρατίας και του κράτους δικαίου, του ευρωπαϊκού πολιτισμού, της ανεκτικότητας, της πολυπολιτισμικότητας, πραξικοπήματα και άλλα φαιδρά ή εξογκωμένα. Επιχείρησαν να την ταυτίσουν, όπως εξάλλου και τον Μελανσόν, με τον «δαίμονα» Πούτιν.

Αυτά τα επιχειρήματα και η προπαγάνδα είχαν μία επιρροή στους εργαζόμενους και στο εργατικό κίνημα. Οι ηγέτες των δύο μεγάλων συννομοσπονδιών, της CFDT και της CGT, εξέδωσαν κοινό κείμενο κάνοντας λόγο για ιδιαίτερο κίνδυνο για την δημοκρατία από μεριάς την Λεπέν, χαρακτηρίζοντας τα υπόλοιπα κόμματα ως δημοκρατικά. Δεν κάλεσαν ανοιχτά σε υπερψηφίση του Μακρόν, αλλά τον ξεπλένουν ως «δημοκράτη» πολιτικό. Ο Ρουσέλ του ΚΚΓ, του οποίου ο πολιτικός κατήφορος δεν έχει τελειωμό, τοποθετήθηκε ανοιχτά υπέρ της υπερψηφίσης του Μακρόν στον δεύτερο γύρο.

Στην άκρα αριστερά, η Αρτό κάλεσε σε λευκή ψήφο, εξηγώντας ότι για την εργατική τάξη δεν υπάρχει καμία δυνατή επιλογή ανάμεσα στους δύο υποψηφίους και ότι πρέπει να βασιστεί στις κινητοποιήσεις της. Το ΝΡΑ υπέκυψε περισσότερο στην πίεση για μία «χρήσιμη ψήφο» στον Μακρόν, ενάντια στην Λεπέν. Στην ανακοίνωση ενόψει του δεύτερου γύρου τονίζει: «Για αυτό, στα λαϊκά στρώματα, ούτε μία ψήφος δεν πρέπει να πάει στην Λεπέν... Σε αυτό το πλαίσιο, ξέρουμε ότι πολλοί θα χρησιμοποιήσουν την ψήφο Μακρόν για να την εμποδίσουν, ενώ άλλοι θα επιλέξουν να μπιζοκοτάρουν. Το ουσιαστικό είναι να μην τσακωθούμε μεταξύ μας για την ψήφο, αλλά να θέσουμε σε κίνηση το σύνολο του στρατοπέδου μας ώστε να εμποδίσουμε την εγκαθίδρυση της άκρας δεξιάς στο Ελιζέ.»

Έτσι, μετά από δύο εβδομάδες εντατικής προπαγάνδας κατά της Λεπέν, με ανοιχτή παρέμβαση του γερμανού καγκελάριου και του ισπανού πρωθυπουργού, ο Μακρόν εξελέγη με 18,8 εκατ. ψήφους (20,7 το 2017), έναντι 13,3 εκατ. υπέρ της Λεπέν (10,6 το 2017), και 3 εκατ. λευκούς ή άκυρους ψήφους, σε ένα σύνολο 49 εκατ. εγγεγραμμένων ψηφοφόρων (52 χωρίς τους μη εγγεγραμμένους).

Για την αστική τάξη ο πραγματικός λόγος της στήριξης είναι ο φόβος κοινωνικών εκρήξεων και διαχείρισης του εργατικού κινήματος σε περίπτωση εκλογής της Λεπέν, όπως και ο φόβος αστάθειας στις συμμαχίες του ΝΑΤΟ και της ΕΕ στην πολεμική περίοδο που άνοιξε ο πόλεμος στην Ουκρανία. Σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση Μακρόν, μένει να περάσει και τον σκόπελο των κοινοβουλευτικών εκλογών του Ιουνίου, ώστε να αποκτήσει και για δεύτερη φορά μία ομοφωνία μεταξύ προεδρίας και κοινοβουλίου.

Σε ό,τι αφορά τους εργαζόμενους και το εργατικό κίνημα, η εκλογή Μακρόν δεν προσφέρει καμία ανακούφιση. Η τρέχουσα περίοδος απαιτεί μία ορθότερη πολιτική απάντηση και αυξημένα καθήκοντα τόσο για την αντιμετώπιση του ιμπεριαλιστικού πολέμου, όσο και για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου και των δημοκρατικών ελευθεριών.

